

Déliháb

30
FILLÉR

III. VFOUAM
32-57

Somogyi Nusi

Rozgonyi felv.

BUDAPEST 1929. AUGUSZTUS 10
MEGJELENIK MINDEN SZOMBATON!

A MAGYAR KÖNYVTERMÉS SZENZÁCIÓJA!

FÉLBŐRKÖTÉSŰ DISZES REGÉNSOROZATUNKBAN EDDIG A KÖVETKEZŐ
MŰVEK JELENTEK MEG :

DICKENS

EGYIK LEGÉRDEKE-
SEBB REGÉNYE

**KÉT VÁROS
TÖRTÉNETE**

LAKATOS LÁSZLÓ

LEGUJABB REGÉNYE

**EGY
ÉJSZAKA
TÖRTÉNETE**

E MŰVEK KIÁLLÍTÁSUK ÉS TARTALMUKNÁL FOGVA A LEG-
ÉRTÉKESEBB KÖNYVTÁRNAK IS DISZÉRE VÁLNAK!

MINDKÉT MŰ EGYENKÉNT 320 OLDALTERJEDELMŰ, FINOM FEHÉR PAPI-
ROSRA VAN NYOMVA ÉS DISZES FÉLBŐRKÖTÉSBE KÖTVE

EGY-EGY KÖTET ÁRA PÓSTÁN BÉRMENTVE 2 PENGŐ 90 FILLÉR. SZE-
MÉLYES ÁTVÉTEL ESETÉN : SZÁMONKÉNTI VEVŐKNEK 2 PENGŐ 68 FIL-
LÉR, ELŐFIZETŐKNEK 2 PENGŐ 32 FILLÉR

MEGRENDELHETŐ A DÉLIBÁB KIADÓHIVATALÁBAN, BUDAPEST,
VII. KERÜLET, DOHÁNY UCCA 12 SZÁM

Délibáb

30
fillér

Megjelenik minden szombaton

HÍRLAP OSZTÁLY

Előfizetési ár: negyedévre 3 P 50 fill., félévre 7.— pengő. Egyes szám ára — pályaudvarokon is — 30 fillér, Ausztriában 60 Groschen, Csehszlovákiában 3.— korona. Jugoszláviában 6 dinár, Romániában 20 lei. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VII, Dohány ucca 12. Telefon: J. 423—39, J. 423—50.

Huncut a róka (Byss Róbert rajza)

PARNA SZUS

LXXVI. Bibó Lajos

— Pali hasbarúglak, ha nem hallgatsz rögtön el — kiált fel *Bibó Lajos*, amikor belépek hozzá. Pali megdöbbenve néz föl *Bibóra* s már-már azt várom, hogy könnyekre fakad. Mert Pali — kutya létere — érző lélek, „aki” olyan megható tekintettel tud az emberre nézni, hogy „meg kell a szívnek hasadni”.

Na de térjünk jövetelelünk céljára és meséltessük el *Bibó Lajossal* azt az utat, amelyet meg kellett tennie a siker, a megismerés felé.

— Hódmezővásárhelyen születtem és itt éltem le gyermekkoromat — kezdi a visszaemlékezéseit *Bibó*. — *Romantikus hajlamú fiú voltam*, aki mohó kíváncsisággal kutatta át a fákat verébészkek után.

Bibó Lajos (balról az első) testvéreivel négyéves korában

Nyolcéves voltam, amikor először mutatkoztak meg írói hajlamaim.

Petőfi Sándor után újra megírtam a „János vitéz”-t

és ezt sokkal sikerültebb alkotásnak tartottam az eredetinel. Igazolálásul íme az egész „mű”.

*„János vitéz mene
És egy rabló szembe jön vele
János vitéz nem ijedt meg könnyen
És a rablót hasba rúgta szörnyen.”*

Ezt elégnek tartottam arra, hogy tizennégy éves koromig semmit se írjak.

Ebben az időben aztán a versírásra vetemedtem.

Szörnyű dolgokat írtam

és csakhamar beláttam, hogy élő ember nem érti meg őket. Rövid idő alatt beláttam, hogy a líra nem fejezi ki méltóképpen világrengető eszméimet. Áttértem tehát a prózára.

Tizennyolc éves koromban leérett-ségiztem és úgy éreztem, *hogy egy olyan komoly fiúnak, mint amilyen én vagyok, nem való az irodalmi munkás-ság és ennél sokkal többet ér a kártya és a bor.*

Később visszamentem Hódmező-vásárhelyre apámhoz, aki az ottani napilap szerkesztője volt. Ujságíró lettem, de *novellát, verset egyáltalában nem írtam.*

Apám ugyanis tehetségtelen írónak tartott, mert egyszer a kórház szót rövid ó-val írtam.

Végre egy szép napon mégis csak írtam egy novellát, de nem mertem átnyújtani neki. Amint így töprengtem a szerkesztőségben, oda lépett hozzám az apám és átadott egy levelet, amelyben egy szép asszony rande-

Dé
vúra
öreg
hiú
levé
A
apán
gadt
K
ujsa
kítő
sort
újra
A „
kesz
meg
vona
K
kács
nek
hogy
zom
Ujsá
prób
a „E
A
há
Ujra
látog
írtam
lyet
Dön
kriti
hogy
Zsig
volt
mer
a kr
a da
Igy
Leg
regé
kriti
meg
kiál
K
he
Nem
isme
elő
siker
utak
meg
kell
orszá
az a
séges
r oda

vúra hívott meg. Tudtam, hogy az öregúr — mint minden szép ember — hiú és ezért kijelentettem, hogy a levél nem nekem szól, hanem neki. A gondolat jónak bizonyult, mert apám a levél feletti örömeiben elfogadta novellámat.

Később Szegedre kerültem és ott újságíróskodtam, majd a világháború kitörésekor bevonultam. 1919-ig egy sort sem írtam és csak akkor vettem fel újra a munkát, amikor leszereltem. A „Szeged és Vidéke” című lap szerkesztője lettem és mint ilyen írtam meg első regényemet és egy egyfelvonásos drámámat.

Később Pestre kerültem, ahol Szakács Andor a „Virradat” szerkesztőjének szerződöttem le, *azzal a feltétellel, hogy ebben a minőségben nem foglalkozom irodalommal.* Amikor a „Nemzeti Ujság”-hoz kerültem át 1922-ben, megpróbálkoztam egy kötettel, amelynek a „Fáklya füstölög” volt a címe.

A kutya sem vette észre és erre három évig megint abba hagytam a szépírást.

Ujra fiatalkori életemet éltem és *sűrűn látogattam a kocsnákat.* 1925-ben megírtam a „Juss” című drámámat, amelyet a Nemzeti Színház mutatott be. Döntő irodalmi sikert arattam, de a kritikusok *nem bocsájították meg azt, hogy van valaki, aki tud is.* A „Báthory Zsigmond” című darabomnál is ez volt a helyzet, amit nem csodálok, mert ez a művem messze túlhaladta a kritikusok megértését. Ezekre tépték a darabot, de én nem törődöm velük. Így jártam a további munkáimmal is. Legutóbb az „Anyám” című nagy regényem szolgált kiváló csemegéül a kritikus uraknak, akik nem hallották meg a regényből kicsengő segélykiáltást.

Két év óta azon a ponton vagyok, hogy nem azt írom, amit akarok.

Nem dolgozom a halálom utáni elismerésnek, hanem *leszállítottam saját élő színvonalamat oda, ahol a nagy-sikerű tróink dolgoznak.* Keresem az utakat, hogy az én könyveimet is megvegyék a manikűrös leányok. *Meg kell tennem, mert élnem kell.* Magyarországon egyetlen értékmérő van és az a siker. Akinek sikere van, az tehetséges, akinek nincs, az nem ért az odaíróhoz. Az új hang az egyéniség,

az eredetiség — ha az valóság — nem kell. Magyarul beszélni, írni, érezni és gondolkodni nem lehet sem e várossal, sem a kritikusok miatt. Semmi sem bizonyítja jobban ezt, mint az, hogy

mióta nem a szívemmel, hanem az eszemmel írok, amióta szégyellem azt, amit leírok, de csinálom, mert kell, azóta jelentős jövedelmet és sikert könyvelhetek el a magam számára.

A kritikusok is dicsérnek és ez azt bizonyítja, hogy olyan regényeket kell írni, mint a „Hétlelkű szerelem” és a „Meg kell a szívnek hasadni” című munkáim voltak.

Jellemző még, hogy három bíráló kritikus bírálatukban tizennégy olyan íróhoz hasonlított, akiknek a hatása állítóan megérződik dolgaimon. Becsületzavamra jelentem ki, hogy *a tizennégy közül tizenegynnek addig még csak a nevét sem hallottam, a fent maradt háromtól pedig soha egy sort sem olvastam.*

Egyébként pedig egy színdarabon dolgozom, amit az ősz folyamán fog bemutatni a Nemzeti Színház. Azután belekezek egy háromkötetes regénybe, amelyet *ismét magamnak s nem a kritikusaimnak írok.* Sző.

Bibó Lajos

Testvérek, akik egymást helyettesíthetik

A Dolly Sистерek, akik tudvalevőleg magyar leányok, meghódították nemcsak Párizst, hanem az egész világot. Kétségtelen, hogy nemcsak a tehetségükkel hódítottak, hanem azzal a körülményvel is, hogy a megszólalásig hasonlítanak egymáshoz.

Most a Dolly sustereknek utódjai akadtak.

A két testvér: *Darvas Ibolya* és *Darvas Margit*. Előbbi a Zeneművészeti főiskola, utóbbi a Rákosi színésziskola végzett növendéke. A sors esodálatos játéka folytán egy napon írták alá a szerződésüket két különböző színházhoz. Érdekes, hogy a szerződés koloratur énekesnői és szubretti minőségre szól. *Relle Gabi* és *Alpár Gitta* föltünése óta — általános vélemény szerint — ilyen szép hanggal rendelkező növendék nem volt a Zeneművészeti Főiskolában.

Érthető, hogy a Városi Színház — amely jövő évben főképpen operaelőadásokat szándékszik műsorra tűzni, — sietett lekötni ezt az új, nagyszerű tehetséget. *Darvas Ibolya* huga: *Margit*.

Három vidéki direktor volt a vizsgán és mind a három szerződési ajánlattal kereste föl. *Darvas Margit* nem tudott választani és éppen azért függőben hagyta a dolgot. Pesten szeretett volna elhelyezkedni, a Városi Színházzal már tárgyalásban is volt, de amikor *Ibolya* nővére a Városhoz szerződött, ő önként visszalépett a további tárgyalásoktól. A két testvér ugyanis, aki olyan megszólalásig hasonlít egymáshoz, nem akart egy színházhoz szerződni, mert ez a hasonlóság révén különböző komplikációhoz vezetett volna. *Darvas Margit* ugyanazonnap kapta meg a pécsi direktor ajánlatát, amely távirati választ kér, amelyik napon *Darvas Ibolya* aláírta a szerződését a Városhoz. *Darvas Margit* rögtön táviratozott, hogy a szerződést elfogadja. Szubrett primadonna minőségben szerződött Pécsre, de — mivel szintén kitünő hanganyaga van — operákat is fog énekelni. A *Darvas* sustersek így indultak egy napon a világot meghódítani.

Darvas Ibolya és Margit

Az írók második otthona

Kávéház. A pesti ember második otthona. Ide jár a kereskedő, hogy el-sírja a rettenetes konjunktúra minden keservét, az ujságíró, hogy megírja a nap szenzációit és az író, hogy vitatkozzon, megtárgyalja az irodalmi eseményeket és végül, hogy megírja a hetek óta sürgetett novellát.

Minden írónak meg van a maga törzskávéháza, a megszokott asztala, melyhez, ha leül, a pincér már kérdés nélkül hozza az irodalmi feketét. Egy-egy kávéház neve már annyira összeforrt az illető odajáró íróval, hogy az emberek már nem a lakásán keresik fel az írókat, hanem a kávéházban.

Sorba jártuk az irodalmi kávéházakat, meglátogattuk az írókat, törzsasztaluknál és intervjút csináltunk a pincérekkel a magyar írók kávéházi életéről.

Egyik budai kávéházban, ahol régi törzsvendég Szabó Dezső, a Sándor nevű pincérral beszélünk az illusztris íróról.

— Nem tudom mióta jár ide a mester. Én tizenegy év óta vagyok itt, de mikor ide beléptem, már akkor is állandó vendége volt a kávéháznak.

Minden nap délután négykor jön, hideg kávé iszik habbal, télen meleget hab nélkül. Hat óráig van itt, átolvassa az esti lapokat és itt fogadja a vendégeit. Az ujságírók itt interjúvolják. Ha valaki bejön a kávéházba, csak Szabó Dezső asztala közelébe akar ülni, hogy hallhassa a Mester hangos beszédét.

„Mi pincérek, nagyon szeretjük, mert amióta ide jár, még soha semmit nem kifogásolt. Az idén volt az ötvenéves születésnapja, mikor is a kávéház személyzete, szerény figyelemmel lepte meg a Mestert. Egy nagy virágkosarat tettünk az asztalára, melyben virágokkal volt kirakva: 1879—1929.“

A „Nyugatosok” kávéháza az Andrássy-úton van. Ide jár Osváth Ernő.

Gellért Oszkár, Kassák Lajos, Móricz Zsigmond és Krudy Gyula.

Róluk János pincér ad felvilágosítást.

— A „jobb tükör-egyben” ül az egész társaság. Itt dolgoznak, vitatkoznak és itt fogyasztják el a megszokott feketét.

A legtürelmesebb vendég a Kassák úr, akivel még soha semmi kellemetlenség nem volt. Bejön, megissza a feketéjét, elolvassa az ujságokat, beszélget egy kicsit és elmegy.

Az Osváth szerkesztő úr már mogorvább egy kiesít, türelmetlen is, de azért jó ember.

Kis feketét fogyaszt habbal. Mindig együtt csinálják a „Nyugat”-ot

Szabó Dezső uzsonna után

Gellért úrral, akinek viszont a feketéhez egy szivart is kell hozni, szipkában.

A Möricz úr is áldott jó ember. Nem iszik feketét, csak cognacot. Egy-egy kis tereferére szokott betérni, a „Nyugat” asztalhoz.

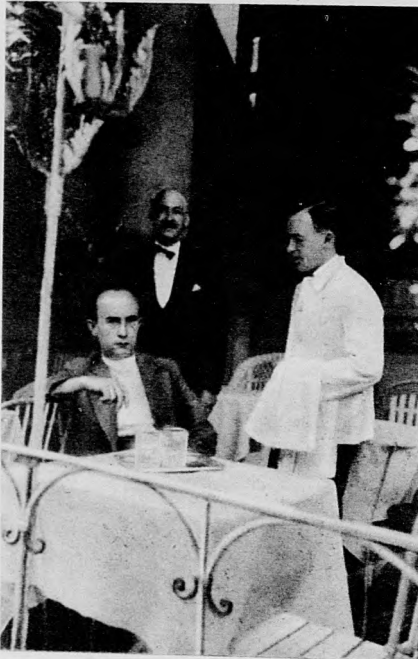
Krudý Gyula is bejár. Türelmesen vár a kávéjára. Nagyon szeretem, mert barátságos. Elbeszélget velem, mindig megkérdi, hogy mit csinálnak a gyerekek otthon.

Még egy irodalmi kávéház van az Andrássy-úton. Ide jár *Forró Pál* és *Zsolt Béla* egész szerkesztőségével.

Forró úr este fél hétkor érkezik a kávéházba és itt van kilencig. Ujságot olvas és ha partnert talál, akkor sakkozik. Fehér kávéfogyaszt szűrve, a kávéhoz kiflit eszik. Ezzel a kiflivel bizony nagyon gyakran baj van. Nem találja elég frissnek a szerkesztő úr. Ujabban már csak azt a kiflit fogadja el, melyet a pék az ő részére csomagol be.

A Zsolt szerkesztő úrral már kevesebb baj van. Mindennap feketét rendel rummal és egy üveg szódát. Néha órák is beletelnek, míg egy pohár feketét elfogyaszt, mert közben telefonál, ír, olvas és tárgyal.

Karinthy Frigyes a Verpeléti úton

Kassák Lajos napi sziesztája

Forró Pál törzskávéháza terraszán

lakik és így egy közeli, Horthy Miklós úti kávéházba jár.

Itt a Feri pincért interjúvöltük meg.

— Karinthy úr reggel teát iszik,

utána bemegy a telefónfülkébe és másfél órát telefonál,

közben mérgelődik, mert az automata gyakran nem kapcsol és a húsz fillért nem adja vissza. Dél felé szokott elmenni. Délután, mikor bejön, joghurtot eszik, dolgozni kezd és kiadja az utasítást, hogy ha telefonon keresik, itt van-e vagy nincs.

Este a Karinthy-asztaltársaság körében ül és vacsorázik, néha biliárdozni is szokott, de nem a legideálisabb biliárdpartner, mert ha játék közben keresik, vagy egyéb dolga akad, félórát is kell várni, amíg visszajön.

Egyik ferencvárosi kávéházba jár *Emőd Tamás* és *Török Rezső*. Reggel nyolckor együtt érkeznek és délután háromig dolgoznak új darabjukon. Évek óta egy asztalnál ülnek. Ennél az asztalnál készült a „Mézeskalács” és az „Ida regénye”. Itt reggeliznek

Zsolt Béla kávéházában is dolgozik

fehérkávét, tízóraira leggyakrabban felvágottat vagy tojást esznek, háromkor hazamennek ebédelni.

A Rákóczi úti nagykávéház egyik sarkában üldögél naphosszat Paulini Béla és Kodolányi János.

Ugyszólván reggeltől estig itt ülnek — mondja Géza, a népszerű irodalmi pincér, — Kodolányi úr nagyon szórakozott. Amit hozok, azt fogyasztja.

A Paulini úr is türelmes vendég. Nagyon vicces ember. Tudja, hogy eljegyzett menyasszonyom van és mindig azt kérdi, hogy mit csinálnak a gyerekek...

Egyébként

tavaly volt a huszonöt éves jubileuma annak, hogy Paulini úr hozzánk jár.

A „Fészek”-ben a népszerű Bajusszal beszélgettünk az odajáró magyar írókról. Bajusz szemébe illeszti monokliját és beszélni kezd.

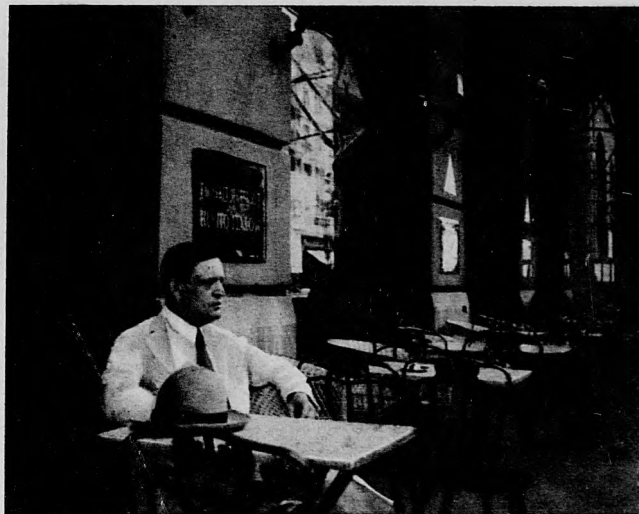
Heltay elnök úr, a serpenyős rostélyost szereti, hozzá fröccsöt iszik, utána egy nagy feketét. Molnár Ferenc kedvence a Salvátor-virstli szaftban, szintén fröccsel és nagy feketével. Lengyel Menyhért a csonthúst kedveli legjobban, spriccet iszik és kis feketét. Imádja a sárga dinnyét. Harsányi Zsolt kedvence a libasült, tiszta bor és cognac. Valamennyi türelmes, semmit nem kifogásoló vendégek, csak Molnár Ferenc szokott idegeskedni a kiszolgálás miatt.

Nagy Endre és Szini Gyula a híres körúti művész kávéházba járnak.

— Nagy Endre feketézni jár be délután kettőkor — kezdi beszélni Laci pincér, — vitatkozik, viccel, négy órakor hívja a fizetőt és ha az csak egy pillanatot is késik, már nagyon türelmetlen.

Szini Gyula éjjel jár kávéházba. Este fél tiztől reggelig dolgozik egy csendes sarokban.

Megiszik egy éjjel hat-nyole fehérkávét, mindegyikhez egy kanál szóda-bikarbonát.

Karinthy Frigyes napfürdőzik

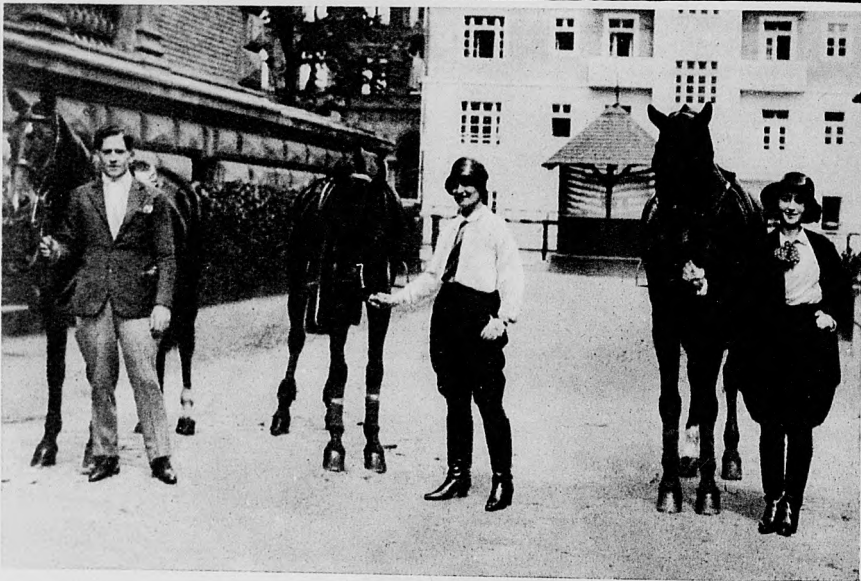
Sztini Gyula fizet

Sztini különben a kávéházi cukrász kedvence, mert a kávéhoz tortát és mignonokat eszik. Munka közben nem szabad zavarni. Ilyenkor nagyon szórakozott. Megtörtént egy alkalommal, mikor külön cukrot rendelt a kávéhoz, kicsomagolta és szórakozottan eldobta a cukrot, a papírt tette a kávéjába. Aztán panaszkodott, hogy miért nem szűrtük meg a kávéját.

Egyik budapesti kávéház a közelmúltban Adyemléktáblát állított fel, a fölé az asztal fölé, melynél az irodalom legdallásabb és legharcosabb idejében a költőfejedelem üldögélt s amint hírlík, az irodalombarát kávé egy szobrot is fog készíttetni és a híres asztalra helyezi, hogy onnan örökké hirdesse azt, hogy Ady Endre ennél az asztalnál itta ebédutáni feketéjét.

Ma már Pesten rengeteg irodalmi kávéház van és ezek közül nagyon sok olyan, ahol márványtábla fogja hirdetni azt, hogy valamikor ott volt törzsasztala a magyar írók valamelyik kiválóságának. A jövődöbéli pesti polgár pedig áhitattal fog nézni arra az asztalra, ahol most még szórakozottan mártja bele a tollát az „irodalmi feketé”-be a magyar író.

(nagy)

Nagy Margit (középen), aki a közelmúltban oly szerencsétlenül esett le lováról, hogy súlyos sérülést szenvedett. Képünk Failloni karnagy és felesége társaságában ábrázolja, közvetlenül a baleset előtt

Lupe de Velez mexikói filmszínészo

Anna Pawlova *

* a modern tánc ellen

Anna Pawlova. Fogalom. A tánc királynője, aki végigtáncolta az egész világot és meghódította hallatlan művészetével. Ki volna kompetensebb nálnál arra, hogy véleményt mondjon a modern táncokról?! A gondolatot tett követte és felkerestem őt az egyik berlini szállodában berendezett apartementjében, hogy megintervjuvoljam őt a „Déliab” olvasói számára.

— Gyűlölöm a modern táncokat —

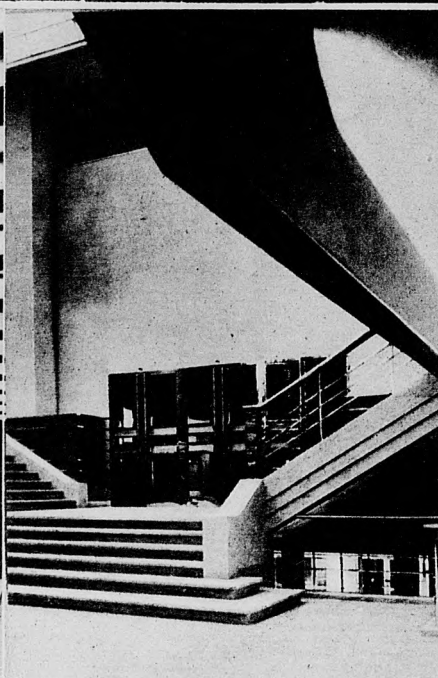
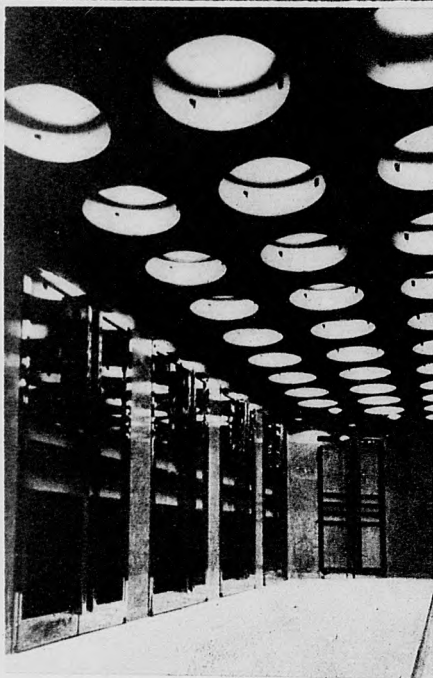
fakadt ki szenvedélyesen a művészre, — mert nem talállok bennük semmi művészetet. Gyakran csodálkozom, hogy két ember, aki az előbb még nem is ismerte egymást, olyan önfelédten egymáshoz simulva táncol. Nem művészet ez, hanem csak az érzékek felkorbácsolása, amely minden egyebet szolgál, csak kizáróan a tánc kultúráját nem.

A táncoláshoz zenei talentum is kell és akiben ez nincs meg, az nem jó táncos. A modern táncoknál más a helyzet, mert itt még arra sincs szükség.

Az új színpadi táncokért sem tudok rajongani.

Távol áll tőlem az a stílus, amelyet ott meghonosítottak. Szerintem a tánc-kultúra nem lehet tradícionélküli és nem lehet a testet máról-holnapra tehetséggel átfűteni. Isadora Duncan táncait méltányolni tudom, az ő iskolája azonban semmi értékeset nem produkált. A stilizált táncok többé-kevésbé csak kísérletezések, de nem nyujtanak tökéletes művészetet.

A magam részéről nem tartok sokat a tánc reformálásáról.

Rotschild új párisi színházának páholyfolyosója és az emeleti helyek feljárója

Mindenesetre, amíg a táncokat a kosztümökre és a hatásos jelenetekre építik, sikert érnek el vele, de a test mozdulatai még a technika és a tréning sem tudja kifejezővé tenni. Ehhez igazán alapművészet kell. Mert mi a tánc? Művészet, amely az emberi lelket a test mozdulataival hozza kifejezésre.

Talán csodálkozok, hogy ilyen merészen mondom meg véleményemet, de feljogosítottnak érzem magamat erre, mert egész életemet a táncnak szenteltem és művészi pályámat koronás fők dícsérete aranyozza be. Táncoltam mindenféle rendű, rangú nemzetiségű emberek előtt. A legmélyebb benyomást Eduard angol király gyakorolta rám, akit a világ legelső gentlemanjének tartok. Ha ő dicsért meg, tudtam, hogy az nem üres bók, hanem őszinte kritika, amely többet ér minden érdemrendnél. Viszont, ha visszaemlékezem Vilmos császárral, Alfons spanyol királlyal vagy a svéd királlyal lefolytatott beszélgetéseimre,

nem találok mást bennük, mint
üres frázisokat

és konvencionális bókokat tele köz-
helyekkel. Még élénken emlékezetem-
ben él például Vilmos császár kriti-
kája, amelyet császári páholyában
mondott el nekem: „Ez isteni volt,
nagyságos asszonyom, ön igazán nagy
művésznő”.

A leghatalmasabb uralkodó, akinek
a védelme alatt állottam, minden-
esetre a cár volt. Az ő kitüntetése
sokkal többet ért számomra, mint a
szép szavak és beszédek. Az ő dícsé-
rete nekem életet és művészi szabad-
ságot jelentett.

A legkülönösebb azonban, hogy éle-
temben akkor drukkoltam legjobban,
amikor Edison jelenlétében táncoltam.
Ugy látszik, az ész hatalmának na-
gyobb tekintélye volt mindig előttem,
minden cím és rangnál.

B. R.

Tábornok mint kém

BADEN POWEL KÉMKEDÉSEI

Ezen könyvben nemcsak érdekesítő olvas-
mányok találhatóak, hanem érdekes rajzok is,
melyek jellemzik egy angol tábornok furfang-
osságát. Ára bérmentve 1 pengő 20 fillér.
Megrendelhető a „Délbáb” kiadóhivatalá-
ban, Budapest, VII, Dohány ucca 12

Anna Pawlova

Vádolom a közönséget

IRTA Lőrinc Miklós

* * * * *

Igenis, tessék tudomásul venni, hogy a közönség a hibás. Hiába beszélnek, hogy így, meg úgy, az igazgatók, meg színészek, meg a szerzők.

Szó sincs róla! A színháznál mindenki megteszi a magáét. A szerzők remek darabokat írnak, az igazgatók ezeket a darabokat előadatják, a színészek pedig — tisztelet a kivételnek, — nagyszerűen eljátszák.

Világos tehát, hogy a színházak válóságáért egyszerűen a közönség vonható felelősségre.

Nézzük már most, hogy miben áll a közönség bűne.

Kezdjük talán mingyárt ott, hogy a közönség egész egyszerűen nem megy el megnézni a darabot.

Hát ezt nem lehet kérem. Ezen felborul minden. Hogy lehet egy darabot, amit még soha életükben nem láttak, eleve visszautasítani?

Tessék csak szépen elmenni a pénztárhoz jegyet váltani és megnézni. Ha aztán az előadáson kiderül, hogy a darab pocskék és nem érdemes egy fillért kiadni érte — hát Istenem, — már hallottunk ilyet. Minden darab nem lehet jó.

Én tudom, hogy erre a közönség most mivel fog felelni. Azzal, hogy ő, mikor nem megy el a színházba, már tudja, hogy a darab rossz, mert ismerősei már látták és lebeszéltek róla.

Ez, tetszenek látni, megint egy súlyos hiba. Először azért, mert ami az egyik embernek nem tetszett, még a másiknak nagyon is kedvére való lehet; másodszor pedig azért, mert soha nem lehet tudni, hogy mik voltak azok a szubjektív okok, amik miatt a darab egyeseknek nem tetszett.

Nagyon könnyen megtörténhetett például, hogy — mondjuk — a férj az előadás előtt így szólt a feleségéhez: „Na fiam, itt most egy vígjátékot

adnak! Meglátod milyen kitünően fogunk mulatni!” Ez ismét egy súlyos hiba. Tudniillik nem szabad ilyen biztosra menni. Amiért vígjáték? Hajaj! Hány vígjáték van, amin egyáltalában nem lehet mulatni? Számítani kell tehát arra, hogy a most színrekerülő is ezek közé a nem mulattató vígjátékok közé tartozik.

Igy aztán csalódásról szó sem lehet, mert vagy mulattató a vígjáték vagy nem. Ha mulattató, akkor rendben van, mert ilyen követelményeket nem is támasztottak vele szemben.

Most térek aztán rá a legeslegnagyobb hibára és meggyőződésem, hogy ennek a hibának a kiküszöbölésével az egész színházválság radikálisan megoldható.

Ez pedig az előadás előtti étkezések kérdése.

Ne tessék ezen nevetni. Ez egy nagyon komoly dolog.

Tudniillik az embereknek fogalmuk sincs arról, hogy egyes darabok előtt hogyan kell étkezni. Így aztán nem csoda, hogyha hibás étkezés után a darab nem tetszett nekik és másokat lebeszélnek arról, hogy megnézzék.

A színház előtti étkezés problémája az, hogy miután az ember közérzetét a gyomor szabályozza és miután más közérzetre van szükség drámánál és másra vígátéknál: egész más vacsorát kell enni vígjáték és más dráma előtt.

A vígjáték élvezéséhez vidám, könnyed közérzetre van szükség, világos tehát, hogy vígjáték előtt egész könnyű, könnyen és gyorsan emészthető ételeket kell vacsorázni, drámához viszont komolyság, nyugodtság, mozdulatlanság kell, nagyon természetes tehát, hogy dráma előtt csupa nehéz ételekből álló, kompakt vacsorát kell enni. Olyat, hogy a jól bevacsorázott néző moccani se tudjon a helyén.

Már most tessék elképzelni, mi sül ki abból, ha valaki vígjáték előtt drámai vacsorát eszik. Annak aztán mondhatják fenn a színpadon a viceeket. Az szegény úgy el van foglalva a töltöttkáposzta és a lekváros barátfüle megemésztésével, hogy egy mosolyt nem tudnak az arcára csalni.

Fordított esetben pedig az, aki dráma előtt vígjátéki vacsorát eszik, olyan vidáman, derűs jókedvben ficánkol a székén, hogy annak a színpadon hiába drámáznak.

Ismétlem tehát még egyszer, hogy a közönség hibás a színházak válságáért, de miután ezt az étkezési dolgot — ami tulajdonképpen alapoka az egész válságnak, — eddig azt hiszem, sem a közönség, sem az igazgatók nem ismerték; javasolom, hogy a színházak tegyék lehetővé, hogy a közönség ebbe a hibába ne essék többé bele. A javaslatom lényege az, hogy a színlapokon tüntessék fel ezután azt is, hogy

a színrekerülő darab előtt milyen vacsorát kell enni; helyesebben, hogy a darab milyen ételek megvacsorázása után élvezhető.

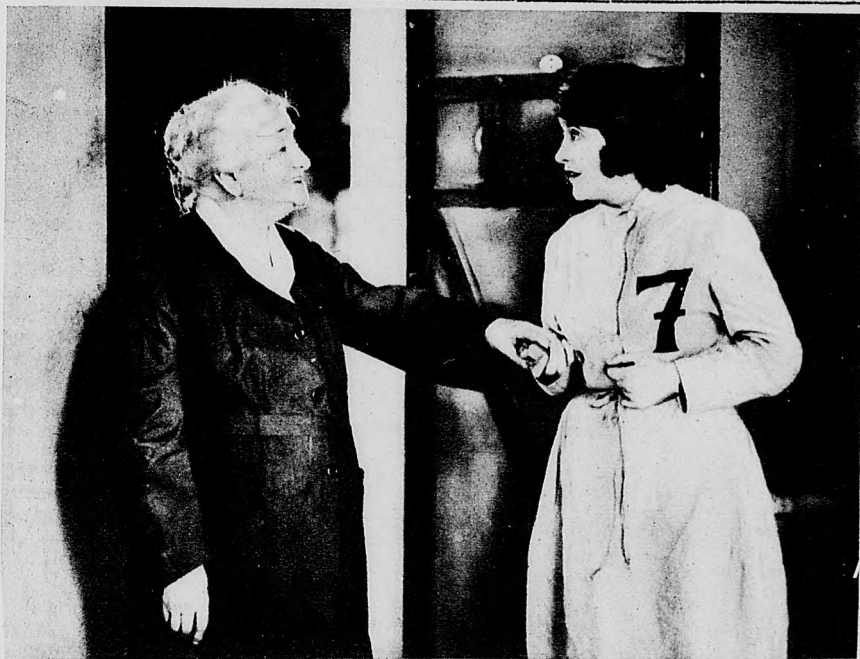
Jó volna, ha a színház e tekintetben ellenőrzést is gyakorolna és a közönségnek igazolnia kellene, hogy mit, mennyit és mennyiért vacsorázott.

Hogy a közönség ennek az ellenőrzésnek alávesse magát, csak azt kell kimondani, hogy a vacsora árát a színház a jegy árába beszámítja. Vagyis, ha valaki például egy tízpengős jevet vesz és igazolni tudja, hogy három pengőt fizetett a vacsorájáért, úgy készpénzben csak hét pengőt tartozik a jegyért fizetni.

Annak pedig, aki többet vacsorázott el, mint amennyibe a színházjegy kerül, a különbözetet az igazgatóság megfizeti.

Meg fogják látni, ha ezt így megcsinálják, még az is színházba fog járni, aki eddig színházba soha be nem tette a lábát.

Lőrincz Miklós

Rákosi Szidi és Lissi Anna a „Rabmadár“ című magyar film egyik jelenetében. A filmet Steinhardt Géza készíti az egyik budapesti stúdióban. (Schmidt Nándor felv.)

Összintén...

Ne vegyék zokon a könnyű muzsika képviselői, hogy egyszer komolyan foglalkozunk velük. Elvégre, ha lehet így nyaranta egész szívbeli haragot kiönteni amiatt, hogy valamelyik budai kocsmában kemény volt a liba-hátulja és a vendéglős zsarol — akkor azt is meg szabad mondani, hogy

rosszak a pesti jazzbandek.

Igen, rosszak. Olyan szép a nyári éjszaka Pesten, olyan hűs a szellő és olyan forróak az asszonyok — miért kell a jazzbandeknek ezt a lünderi hangulatot elrontaniok?

Mindenekelőtt: szörnyű a repertoárjuk. Kilencvenkilenc százalékban csak pesti számokat játszanak. Mindig, minden vonalon a hazai művészet (sajnos, gyakran: ipar) lámogatását propagáljuk, de most meg kell állapítanunk:

a budapesti jazz-zenetermés ma

Bognár Elek, a Szegedi Városi Színház új tagja

mélyen a külföldi (különösen az angol és amerikai) színvonal alatt áll.

Rettenetes zenei banalitások, emeletes giccsek, a slágereknek legközségesebb fajtlája dominál minden zenés helyen. Ugyanakkor, amikor a komoly magyar zene a legelső európai nivón mozog, tánc-zenénket boxbajnokok, tőzsdegyakor-nokok és naturalista zongoraművészek szállítják.

Persze nem az a főbaj, hogy ők szállítják, hanem, hogy a közönség — beveszi.

De nemcsak műsorilag másodrendűek a pesti jazzbandek, hanem előadásilag is. (Megjegyzendő: ezek alól az általánosítások alól mindig akad egy-két kivétel.)

A jazzmuzsikának tudvalóvóleg egyik legfontosabb alkateleme a hangszerelés, a számok zenei beállítása, az „arranzálás”. Milyen hangszerelésben játszószák darabjaikat a mi zenekaraink? Egyszerűen megveszik a kótát és betanulják belőle a számot. De

hol hall az ember eredeti zenei beállítást, trükköt, viceet, hangulatot, a pár taktusos melódiának azt a variálását, ami a jazzt jazzé teszi?

Unalmasan fakó darálás a legtöbb pesti jazzband munkája, ötletszegény és inven-ciótlan.

És a legújabb:

srammlihangulat a parketten.

Érthetellen, csodálatos, bosszantó. A „Ká und ká infantri regiment”, a Fliegermarsch, évtizedes bécsi valcerok, húsz év előtti katonabandák csinnadrattás slágerei és derék német kisebbségeink dialektusában leadott szellem-telen kuplék: ezek a mai pesti jazzek attrakciói.

Milyen nagyot bámulhat az a külföldi, aki elmegy itt egy elsőrendűnek vélt pesti lokálba és egyszer csak egy másodrendű hietzingi vendéglő hangulatában találja magát!

Nem, kedves jazzkarmester uraim önök nem állanak azon a színvonalon, mint azt Budapest, a zene és színházak városa elvárhatná önöktől.

AHOL A SZINÉSZEK * * EGYMÁSSAL NEM TÖRÖDNEK *

Nádor Jenő, a Király Színház volt kitűnő bonvivánja, aki az elmúlt színházi szezonban a frankfurti „Neues operetten Theater” tagja volt, most családi látogatásra Pestre érkezett. Érdekes dolgokat mondott a „Déliab” munkatársának az ottani színházi viszonyokról.

— Azzal kezdem, hogy

nemesak frázis, de tény, hogy a magyar közönséghez hasonló lelkes színházi közönséget sehol nem találni.

A frankfurti közönség nagyon szereti a színházat, látogatja is őket, de úgy lelkesedni a színházakért és színészekért mint a magyar — nem tud. Ennek az oka talán a két nemzet közötti temperamentum differenciában rejlik.

Frankfurt fél akkora város, mint Budapest, a színházi közönség is érhetőleg kisebb, így hát itt százas szerieseket nem lehet csinálni. A legnagyobb siker Frankfurtban 25—30 előadás.

Legnagyobb sikerű darab volt itt Lehár „Frideriké”-je és Kálmán Imre „Csikágói hercegnő”-je. Amint ebből is megállapítható, itt a szentimentális darabok tetszenek és az olyan darabok, amelyekben az ének dominál. A táncos, revüszerű operettek, amelyeknek divatja most tombol leginkább Pesten, ott nem tudott talajra találni.

A régi darabok közül egymásután kerülnek reprizre „Dollárkirályné”, „Elvált asszony”, de ezeket a darabokat modernizálják, azaz szép kiállításban és nagy pompával állítják ki. A modern áramlatnak csak annyiban tesznek eleget, hogy a régi operettek szövegileg újra átdolgozzák és a rendes háromfelvonásos darabokat, amennyiben lehetséges, több színre tagolják.

Óriási energiával feküdtem neki a német nyelvnek, mielőtt kimentem s így, hála Istennek, elértem azt, hogy már az első fellépésemnél is kitűnően ment az idegen beszéd. Természetesen állandóan tanultam tovább és szívó-

san németül, hogy így fejezzem ki magam, nap közben is folytonos tréningben kellett lennem...

Színészkultusz Frankfurtban nincs. A publikum a színész magánéletével nem törődik. Az a közvetlen nexus, ami például a pesti publikum és az itteni színészek között a privát életben megvan — az ott el sem képzelhető. Frankfurtban nincsen „Fészek Klub”,

a színészek egymással nem törődnek, nincsen színészi társas élet sem.

Az egész színészi társas élet itt abban áll, hogy havonként egyszer összeül egy pár színész egy vendéglőben, amit elneveztek a „lemaszkirozottak” társaságának.

A sztár kérdés itt remekül megvan oldva, mert egyáltalán nincsenek sem sztárok, sem sztárgázsik. Kitűnő ensemble — ez az ottani színházigazgatók álma.

Nádor Jenő (Fotó Halmi)

már megint mi a csudát akar tőlem? Engedje meg, hogy legalább nyugodtan megreggelizhessek. Hogy pedig addig ne unalkozzon, odaadom magának a ma érkezett nyaralási le-

vezetőlapokat. Ezt például Sebestyén Dezső, a Városi Színház igazgatója küldte Párizsból. Ezt a látképet pedig Fejes Teri Portoroseból, ahová azzal a feltett szándékkal utazott el, hogy legalább két-három kilót hízni fog. A harmadikat Kovács Ilonka, a Városi Színház operaénekesnője és Vaszy György zeneszerző irták Ó-Tátrafüredről. Na látja, most hogy már kituszkoltam csészémből a cukrot, rátérhetünk a heti pletykákra.

Remélem, maga is megünnepelte valahol az Anna-napját. Kár, hogy nem jött le Balatonfüredre, ahol az idén is megtartották a hagyományos Anna-bált. Nagy volt a vígasság és nem volt olyan balatoni fürdőhely, ahonnan át nem rándultak volna erre az estélyre. Javában folyt a tánc, a hejehuja, meg meg egymás, amikor

hirtelen két poros autó állt meg a kivilágított bálterem előtt.

A kocsikról hét fiatalember ugrott le, míg az autó nyolcadik utasa nem volt más, mint Titkos Ilona, aki az Anna-bál kedvéért lerándult Balatonfüredre. A művésznő megjelenése a hét ifjú mágnás kíséretében nagy örömet, de mégis nagyobb meglepetést keltett. Ez utóbbi nem a személyének, hanem inkább öltözködésének szólt, mert Titkos Ilona nyerselyem-kosztümben jelent meg azon a bálon, amelyiken minden nő grand

estélyi ruhában pompázott. Na de hát nem a ruha teszi az embert, amit legjobban az bizonyít, hogy mégis a művésznőnek volt a bálon a legnagyobb udvara.

A következő történet hőse egy ifjú mágnás, aki arról nevezetes, hogy a legnagyobb szerepet viszi Budapest éjszakai életében. Valame-

lyik este abban a lokálban mulatott, ahol Brodszky Miklós, a „Szökik az asszony” zeneszerzője zongorázza a legújabb slágereket. A fiatal arisztokrata éjjeltájban asztalához hívatta Brodszkyt és megkérdezte tőle, hogy miért nem a sajátjában zongorázik. Brodszky kijelentette, hogy szívesen nyitna bárt, de hát ahhoz sok pénz kell. Addig-addig beszélgettek, míg végre

a mágnás felajánlotta Brodszky-nak, hogy rendelkezésére bocsátja azt az összeget, ami egy bár megnyitásához szükséges.

Az ifjú zeneszerző természetesen boldog örömmel fogadta az ajánlatot és így jelenthetem magának, hogy az ősz folyamán Budapesten megnyílik a Brodszky-bár.

Nagy volt a veszedelem a Budapesti Színházban, ahol az ugynevezett „Alhambra”-görlök puccsot kíséreltek meg Feld Mátyás színtigazgató, revütíró és főrendező ellen. A derék Matyi egész tekintélyes pénzeket zsebel be minden este, tekintettel arra, hogy legújabb alkotása igen szépen reuzál. Ennek ellenére görljeinek minden este elfelejti kifizetni a fellépti díjakat. Nagyon feledékeny ember lehet e derék igazgató, amennyiben

közül két hete nem kaptak a szegény kislányok egy vasat sem.

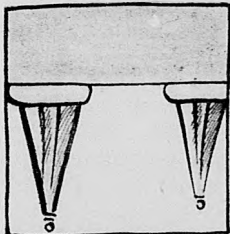
Legutóbbi este tehát testületileg felkeresték Matyikát a lányok és igyekeztek felfrissíteni memóriáját. A direktor úr szabadkozott így, szabadkozott úgy, addig, amíg szépen lekésték a harmadik felvonást. Nosza, lett erre nagy ribillió.

Feld Matyi kijelentette, hogy ez egyértelmű a sztrájkjal és most már pláne nem fizel. Hiába szabadkoztak a lányok, Matyi hajthatatlan maradt és ezzel véget ért a tárgyalás.

A negyedik felvonás már újból zavartalanul folyt le és azóta a Budapesti Színházban minden csendes. Legjóképpen Feld Matyi, aki azóta pontosan fizeti a fellépti díjakat.

Nem kisebb izgalom volt jelen vasárnap Csákváron, ahonnan, amint talán maga is tudja, rádió közvettítették a Hány János előadását, valamint egy arató-ünnepséget. Ez utóbbira autón vitték ki a nagyrétre az ünnepséghez szükséges összes hangszereket, amely egy cimbalomból állott. A közvetítés után ugyancsak hasonlóképpen történt a viszszaállítás és azután az autó gyors

tempóban szaguldott' Pest felé. Csak akkor vették észre a derék csákváriak, hogy legfeljebb őrzöttebb hangszerüknek két lába a kocsiban maradt.

A következő pillanatban már sürgönyt küldtek a pesti Studióba az alábbi szövegű szöveggel: „Cimbalom lábait Pestre vitték stop sürgös intézkedést kérünk stop.” Ugye, aranyos?

Hegedüs Tibornéről, Horváth Éváról is van egy hírem a maga számára. A művész párizsi filmfelvétele után Nizzába ment pihenni, ahol ugyanakkor ott időzött Ivan Mosjoukine, a világhírű filmszínész.

Mosjoukine azonnal szerződést ajánlatot tett Horváth Évának,

aki alá is írta a szerződést egy szerepre. A felvétel napján azonban távirat jött Pestről, a Magyar Színház igazgatójától, amelyben közölték vele, hogyha

július 27-ig Pestre érkezik, szerződtesse a Magyar Színházhoz. Horváth Éva két szerződés közül az utóbbit választotta és azonnal utazott Pestre. Huszonhetedikén 11 órakor érkezett meg és egyenesen a Magyar Színházhoz sietett, ahonnan egy félóra múlva mint a színház szerződött tagja távozott.

Tekintettel hosszúra nyúlt beszélgetésünkre, egy rövid viccel búcsúzom magától:

— Apukám — kérdi Bródy Juci apjától, Bródy Istvántól, a Magyar Színház igazgatójától, — ugy-e, a piros arcszín az egészség jele?

— Igen, kislányom.

— Akkor annak a néninek, akivel az előbb beszéltem, egészségesebb volt az egyik fele, mint a másik. Miután látom, hogy tetszett magának a vic, bemutatom az elkövetőnek.

A*pesti színház* pénzemberre

IRTA STELLA ADORJÁN

A Pénzember, kérem szépen, akkor jelentkezett először, amikor a színházi konjunktúra nem óhajtott többé jelentkezni. A színházak kezdtek rosszul menni. Eleinte nagyon meg voltak sértve a direktorok.

— Mi az, hát már válogatnak a darabokban? — mondták.

Egy másik igazgató:

— Ez a darab nem tetszik nekik? Hát azért sem kapnak mást!

És juszt sem vette le a darabot a műsorról. Ezek a gerinces igazgatók ma már eltűntek. A mai gárda igyekszik megtalálni a közönség darabját és a maga pénzemberét. És a pénzember jelentkezik. Amint egy színház bajba jut, ő felbukkan. Mostanában gyakran.

Működését azzal kezdi, hogy a lapban szerényen nyilatkozik:

— Mint pénzember jelentkezem a színház megmentésére, mert nem vagyok szegény színészek

maturnak. Titokban. Ezek az urak aztán írnak egy-két sort róla. Nyiltan.

Halad a korrallal. Mozikhoz is jelentkezik pénzembernek. Hál Istennek, az egyenlőség korát éljük, a mozik olyan rosszul mennek, mint a színházak.

A pénzembernek rendkívül sok dolga van. Minden este feltűnik a szánálásra készülő színházban, a nézőtérre és a színpadon egyaránt. Néha a pénztárosnő mögé áll kibicelni. Sok pénztárosnő kabalás, nem szereti az álló kibiceket. Azt tartják, hogy az a jó kabala, amikor este egyáltalán nem is kell kinyitni a pénztárt, mert már reggel elkelték a jegyek. A pénzembert nem izgatják a pénztárosnő babonái, ő hangosan megkérdi, hogy mindenki hallja:

— Hogy állunk a holnapi elővétel?

Felvonás közben belekeveredik a nép közé és vélemények után fürkészik. Boldog, ha ismerőst talál. Az ismerős ilyenkor széles mosollyal mondja:

— Most jut eszembe, hiszen itt te vagy a fővezér, a napokban olvastam az ujságban. Ha tudtam volna, hát nem fizettem volna...

— Fizettél?

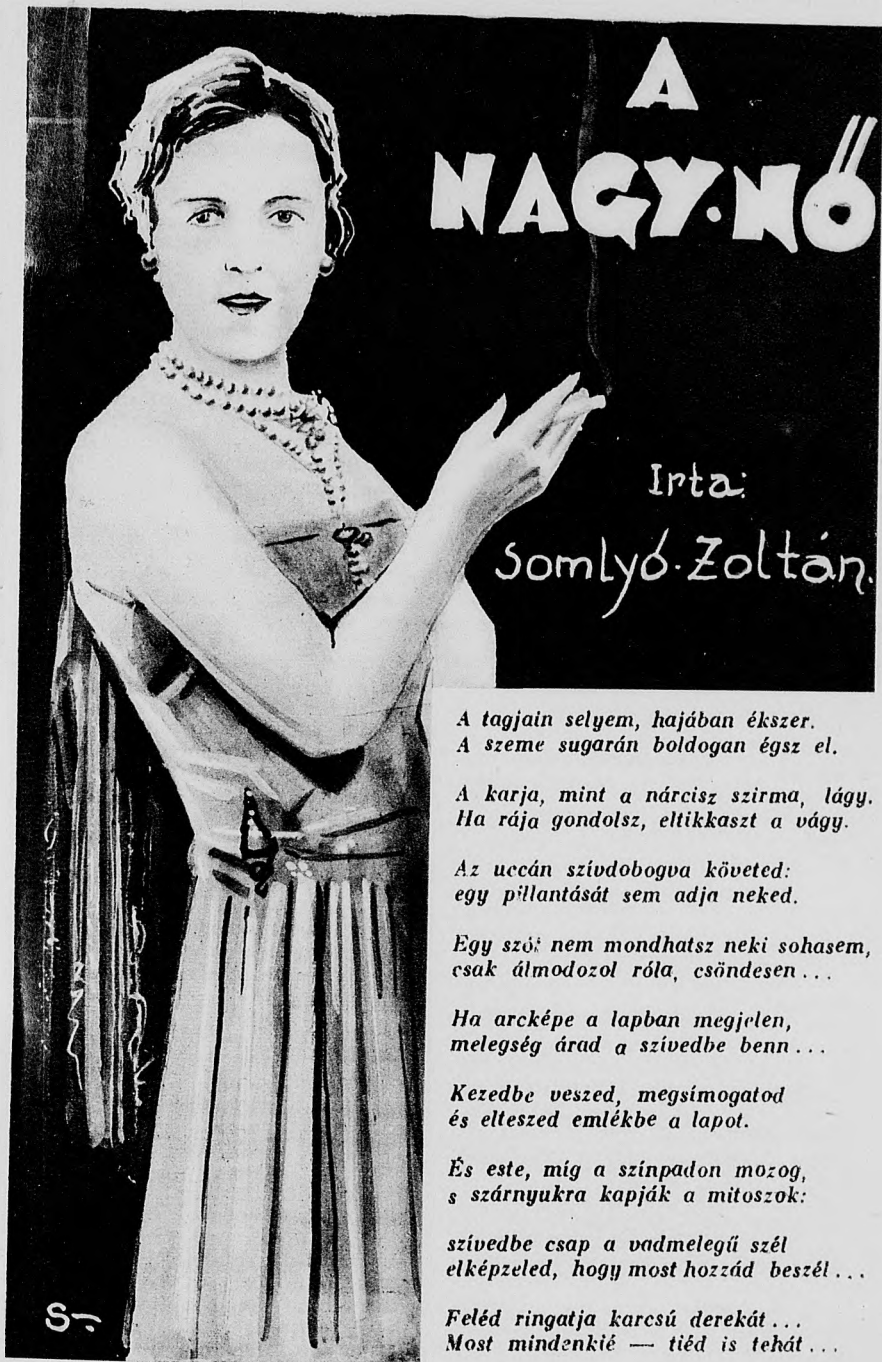
— Úgy értem, hogy a ruhatárt nem fizettem volna... Potyajegyvet azt kaptam...

A pénzember néha három-négy színházzal tárgyal. Három-négy színháznak sokmillió tartozását egyengeti, lótfut, tanácskozik és szanal. A gyanútlan idegen azt kérdezhetné:

— Honnan van egy ilyen pénzembernek a mai világban ennyi pénze?

Önöknek elárulom a nagy titkot:

A pénzembernek egy vasa sincs. Ő csak alkuszik, de nem vásárol. Ha pénze volna, igazán nem állna be pont pénzembernek, hanem rendesebb foglalkozást választana magának...

A NAGY-NŐ

Irtta:

Somlyó-Zoltán.

*A tagjain selyem, hajában ékszer.
A szeme sugarán boldogan égsz el.*

*A karja, mint a nárcisz szirma, lágy.
Ha rája gondolsz, eltikkaszt a vágy.*

*Az uccán szívdobogva követed:
egy pillantását sem adja neked.*

*Egy szó: nem mondhatz neki sohasem,
csak álmodozol róla, csöndesen...*

*Ha arcképe a lapban megjelen,
melegség árad a szivedbe benn...*

*Kezedbe veszed, megsimogatod
és elteszed emlékebe a lapot.*

*És este, míg a színpadon mozog,
s szárnyukra kapják a mítoszok:*

*szivedbe csap a vadmelegű szél
elképzeled, hogy most hozzád beszél...*

*Feléd ringatja karesú derekát...
Most mindenkié — tiéd is tehát...*

Az én hetem

IRJA
KARDOS ISTVÁN

Péntek

2

Alfonz

Régi noteszlap. Noteszszom, bőrbe kötött hamvasszürke zsebkönyvem kalendáriumának lapja: 1914. aug. 2.

Venni kell:
Egy vizespoharat,

Egy termoszt, amely a kávé mellett tartja,
Meleg alsóruhát,
Jäger inget...
A kereskedő, akinél ezt megveszem, mosolyog:

— Minek lesz ez kérem?

— Készülök a téli háborúra. A fronton ugyancsak elkel a meleg holmi.

A kereskedő mosolyog:

— Ugyan kérem. A télen már mindenki idehaza lesz — mondotta a derék pesti kereskedő nagy meggyőződéssel és szent hittel.

Mert mindenki ezt mondotta akkor, az is, aki ma mást mond...

Szombat

3

István

1914. augusztus 3.

Megjött az első sebesült.

Karja finom pólyával bepólyálva, feje selyemkendővel átkötve, tarisznyájában az elemozsiák legtündéresebbjei, tölténytáskájában egyiptomi cigaretta, lábán pompás bőrcipő, alatta harisnya. Divatos. Nyilas, a k.u.k. Aerartól való...

1915. augusztus 3.

Olasz frontról sebesültek jönnek. Délceg magyar és német legények. Kezükön pólya, fejükön vászonkendő, tarisznyájában sütemény, bőrcipő fatalppal, alatta vastagon kötött harisnya.

1916. augusztus 3.

Orosz frontról sebesültek érkeznek. Nehezeket lépő magyar és német legények. Kezükön a zsebkendő pólyává avanszált szalagja, fejükön gyolcs, tarisznyájukban kenyér meg hullott alma, cipőjük talpa elázva, alatta kapca.

1917. augusztus 3.

Olasz front ontja sebesültjeit... fáradt, öreges, nagyokat lélekző ma-

gyar és német emberek. Fejükön rózsaszínű tapasz, kezükön ingükujja, mint kötés. A cipőtalp papíros, alatta papír... és papír... papír minden.

1918. augusztus 3.

Francia frontról megjöttek az aján-dékba küldött katonák sebesülten, betegen. Sebesült kezükön a rászáradt vér, sebesült fejükön a csapzott haj, a kötés. Nincs cipőjük, odaadták kenyérért, tölténytáskájukban száraz falevél. Cigaretának való...

A háború négy esztendeje.

Vasárnap

4

Domonkos

Egy koldus áll az uccán, előtte egy jól öltözött úr.

— Szabad kérem csak egy krajcárt — esdekel a koldus...

A jól öltözött kinyitja pénztárcáját. Pénzt keres. Ugy látszik, nem talál, mert sorban vizitálja valamennyi zsebét. Végre mellénye kicsiny zsebéből előkotor egy bankópénzt. Meglobogtatja és odatartja a rongyos koldusnak.

— Tud váltani egy százast?...

— Honnan tudnék kérem?...

Szólak az úrhoz, aki egyébként ismerősöm:

— Hogy tehet már ilyet? Egy koldusnak száz pengőt mutatni.

A koldus, az alamizsna reményében mentegeti az urat:

— Instálom alássan, a gazdagság nem — szégyen.

Hétfő

5

B. A.

Igen kedves mosolygós arcú, pirosposzsgás tisztelendő úr a vasútbeli útitársam. A hosszú, rettenetes egyhangú vicinálisútnak ő az egyetlen öröme, ő a kedves tisztelendő, aki tréfákkal, ötletekkel, anekdotákkal igyekszik elűzni a keserűséget az útnak arról a rettenetes hosszúságáról, amelyet a magy. kir. keresk. miniszter úr ökegyelmessége a menetrend csinálónak megszabott.

Most faluja egyetlen részegéről tart előadást a tisztelendő.

— Biz az — mondja, — igen rendez ember amúgy, ha józan, de ha részeg és gyakran részeg a lelkem, nem lehet vele bírni. Tör, zúz a kocsmában. Ilyenkor aztán a csapos megfogja és kipödöríti az ajtón. Tízévig hetente kétszer-háromszor cselekedte ezt meg a csapos, míg azután új csapos került a kocsmába, aki híven gazdája utasításához, a részeg embert felnyalábolta és letette az ucca porába.

Ekkor azonban váratlan esemény történt. A részeg ember — amit azelőtt sohasem tett, — feltápáskodott és visszament a kocsmába.

— Ugyan kéröm — szólott — nem zalamegyei ez a csapos?

— De igen — szolt a kocsmáros. — Honnan tudja?

— Megismertem instálom a — kiéjtéséről.

Kedd

6

Ur színy.

1914. augusztus 6.

Frontról hazatért katonának meséli:

— Gyütt az ellenség mint a sáska...

Szólnak a körülállók:

— Itt van még egy

liter bor, csak meséljen bácsi.

1915 augusztus 6.

— Gyüttek az oroszok, mint a sáska...

Szólnak a körülállók:

— Itt van még egy félliter vitéz úr, hogy volt tovább?...

1916 augusztus 6.

— Gyüttek az olaszok mint a sáska...

Szólnak a körülállók:

— Ehun egy pohár bor és aztán...

1917 augusztus 6.

— Gyüttek a franciák...

Körülállók:

— Nem szomjas vitéz úr? Mert nincs időnk most mesére...

1918 augusztus 6.

— Gyütt az ellenség...

Körülállók:

— Igyon vitéz úr egy pohár friss vizet, de ne meséljen. Tudja nagyon idegesek vagyunk...

Szerda

7

Kajetán

Máma Kajetán nap van. Mulatságos ez a név: Kajetán. Ha az ember hallja, elmosolyodik. Kajetán. Ugye furcsa?

Vajjon kit hívnak Kajetánnak? Tudja Isten.

Nekem azonban van egy Kajetán ismerősöm.

Talán tizennyolc esztendő előtt ismerkedtem meg vele egy kisvárosi vasútállomáson. Kajetán a váróteremben ült és körülötte gyerekek. Rengeg egészséges kis lurkó, akiknek Kajetán mesélt. Amikor vége volt a mesének, a gyerekek uzsonnára kapott krajcárkájukat odaadták Kajetánnak, aki — amint nekem elmondta, — a pénzért jegyet váltott és tovább utazott, új falukba, városokba — mesélni.

Kajetánt aztán vagy tizenöt-tizenhat évig nem láttam. Most két vagy három éve megint találkoztam vele. De nem mesélt már, csak ült búsan a harmadosztályú városzórában, fejét két kezébe temetve.

Megszólítottam:

— Kajetán! Maga már nem mesél.

— Nem instálom — szolt szívében ezer panasszal.

— Kár, mert sok szép mese van ám.

— Mesék vannak kérem — felelt, — de nincsenek — gyerekek.

Csütörtök

8

Csűrjék

Sebestyén Géza, a Városi Színház és a Budai nyári Színkör igazgatója külföldi útján a vonaton összeismerkedett egy természettudóssal, aki a világ végéről magyarázott

Sebestyénnek.

— Szerintem — szólott a proff., — a világ a végén ismét elérkezik oda, ahol kezdte, az örök fagy, jégkorszakához. A világ feltétlenül egy, a mai ember előtt hihetetlenül tetsző fagyban fog kimulni, amikor a jég réteg összeroppantja a földet. Nem lesz tavasz és nem lesz nyár...

De itt már Sebestyén Géza közbevágtott ijedten:

— Budán sem?...

Hölgyek jelszava:

Kevés pénzért csinosak lehetünk
Szép, jó árúkat olcsón vehetünk

KLEIN ANTAL

divatnagyrúházában

Király u. 53 (Ákácfa u. sarok)

KEZDŐDIK * a Szezon *

Az induló színházi szezon bizonyára ki fog termelni egy csomó új sztárt, aminthogy egy pár régi sztárnak a fénye tompulni fog — ez már így szokott lenni. Az újak között azonban van egy olyan, aki egészen meglepetés-szerűen ugrott a legnagyobb fizetésű pesti színészek sorába: *Békeffi László*.

Békefft az Andrassy úti Színház havi háromezerhatszáz pengős gázsival szerződtette,

amely mellett csak az a kikötése, hogy Békeffi más színházban nem léphet fel. Tekintettel arra, hogy az idén Nagy Endre nem fog színpadon szerepelni, Békeffi mint konferanszié egyedül maradt a piacon s így a színház bizonyára nem csinált rossz üzletet ezzel a nem mindennapi gázsival.

Az új sztár egyébként más tekintetben is igyekszik lépést tartani kollégáival. Pár nappal ezelőtt autót vett s most ő a legfiatalabb autótulajdonos pesti színész. Megjegyzendő azonban, hogy a zseniális Békefft arra az időre, amíg ő alszik, azaz a délelőtti órákra, bérbeadták kocsiját egy orvosnak s elárulhatjuk, hogy ily módon majdnem ingyen jut hozzá az autóhoz.

Berlinben bemutató-színpadot alapít *Paul Gordon*, a magyar származású rendező.

Éjszakai előadásokban kizárólag újságírók és színházi emberek részére előadásokat írogatnak rendezni

olyan darabokból, amelyeknek sorsáról csak a bemutató sikere után döntenek. Az első három darab, amely az új vállalkozásban színre fog kerülni, igen érdekes: *Walter Meckauer* német írónak *Az erotika iskolája*, *Anita Loosnak Happy End* és *Kelemen Vikornak Botrány a Grand Hotelben* című darabjaival nyitnak.

Mocsányi Lászlóról, a *Lakos—Mocsányi* jazzduó tagjáról csak igen kevesen tudják, hogy képzett zeneszerző s. Most

egy egész operettre való muzsikáját megvette

a berlini „Drei Masken Verlag”. Szöveget egy fiatal pesti íróval írat hozzá *Mocsányi*, aki, miután igen jómódú szülők gyermeke, azt a fénytűzést is megengedheti magának, hogy szövegíróját előleg fejében három hónapra kiviszi Berlinbe.

Az újonnan szervezkedő színházak közül elsőnek a legkisebb lármával dolgozó Uj Színház lett készen társulatával.

Sztármentesen. de kitűnőnek ígérkező együttessel

indul el az Uj Színház, amelynek színészei között túlteng a *B* betű. Ime: *Bazsay, Baróti, Baló, Bondy, Boray, Bókay, Balla Mariska* és esetleg *Bárony István*, mint rendező.

Két héttel ezelőtti számunkban közöltünk egy képet, amely négy fiatal művészt: *Tapoczay Gyulát, Cserépy Lászlót, Egrý Istvánt* és *Apóthy Imrét* ábrázolta dunai hajóútjukon. Azóta a kirándulók már visszaérkeztek szabadságukról, amely alatt nemcsak színészviszonylatban ritka bravurt vittek végbe, de teljesítményükre bármelyik aktív sportember is büszke lehetne. Egy kis csónakon ugyanis

leveztek *Passautól Budapestig*

vagyis ugyanazt az utat tették meg, amelyet pár évvel ezelőtt *Fedák Sári*. Kitűnő kondícióban érkeztek meg a kilenc napi evezés után, éppen csak — ülni nem tudnak azóta.

Az új szezon legérdekesebb vendégszereplése a Fővárosi Operettszínházban fog lezajlani, ahol

a nagyszerű Groekot láthatja viszont a közönség.

Hogy milyen keretek között, az még nincs eldöntve; lehet, hogy darabban fog föllépni, még pedig az *Artistenben*.

Ujzenerő színházi vállalkozásba

Kezd ERNST ENDRE * * *

Az idei színházváltásokkal kapcsolatban állandóan az előtérben állt Ernst Endre neve, aki tárgyalásokat folytatott minden gazdátlan színházzal, hogy egyiket vagy másikat bérbe vegye. Vállalkozása azonban meghiúsult a színházak más kezekbe kerültek, de a fiatal Ernst megtalálta a módját annak, hogy tőkájével mégis bekapcsolódjék Budapest művészi életébe. És mert minden fillér tőke új vértesséskét jelent a színházi vérkeringésben, örömmel fogadjuk azt a vállalkozást, főképpen, ha végre is hajtja komoly művészi terveit.

A fiatal Ernst Endre nem tesz mást, mint bevezeti nálunk is az amerikai menedzser-rendszert. Vesz darabokat, előlegeket ad anélkül, hogy színháza lenne, kiosztja a darab főszerepeit olyan művészeknek, akik nem vállaltak állandó szerződést, megtervezeti a díszleteket és amikor ennyire van, akkor színházat keres. Felkeresi a színigazgatókat és ajánlatot tesz: adja a darabot, a sztárokat, a díszletterveket — minden egyebet a színigazgató ad és a bevétel közös.

Ez a rendszer Amerikában már nagyon régen bevezetett és bevált rendszer, nálunk azonban új. A közönségnek mindegy, hogy az előadást ki tálalja fel és mert e rendszer révén valószínűek a jó előadások (a menedzsernek nagyon fontos érdeke, hogy a főszerepeket igazán arravaló emberekkel játszassa), bizonyosan szívesen fogadja majd. A nagy kérdés, hogy hogyan fogadják majd az igazgatók, akik a rizikót szívesen osztják meg, nem örülnek majd azonban túlságosan, ha a bevételt is meg kell osztani.

A szerzőknek jó, mert van ismét valaki, aki megkönnyíti a darabok elhelyezését, sőt pénz is ad, a színészeknek jó, mert szabad idejükre vevő akad Ernst Endre személyében — ha tehát az igazgatókkal sikerül a megállapodás, Ernst Endre vállalkozása mindenestre hasznos lehet.

Értesüléseink szerint a fiatal Ernst már munkához is kezdett. Három vagy négy külföldi darabot kötött le; tárgyalásokat kezdett arrivált és fiatal magyar szerzőkkel, sőt Boross Elemér egy darabját meg is vásárolta. Színészekkel csak akkor kezd tárgyalni, ha megfelelő darabmennyiség áll majd rendelkezésére, az igazgatóknál egyelőre csak tapogatózik, hogy elvben hogyan fogadják a tervet.

Nem tudjuk, milyen lesz a most induló színházi szezon, nem tudjuk, van-e félelemre okunk — annyi azonban bizonyos, hogy az ügyeket nem lehet régi sablon szerint vezetni. Ha az Ernst-féle vállalkozás nem is lenne egészséges, ha nem is sikerül majd, mint akarást, mint próbálkozást, mint kísérletezést kell elkönnyvelni és mint ilyen, megérdemli, hogy kíváncsian figyeljük sorsát.

Mert minden olyan megnövekedést, amely elősegíti a magyar színházi kultúrát, figyelemmel kell kísérni és ha érdemes arra, akkor pártoljuk és támogatjuk. Nem tudjuk még az eredményeket. Jósolgatni nem lehet viszont, de ha akad egy lelkes fiatal ember, aki akar valamit, előlegezzünk annyit, hogy bízunk benne.

Ty.

MIELŐTT NYARALNI MEGY, TARTÓSAN ONDOLÁLTASSA KRÁNITZ A.

haját, mely hónapokig megmarad és a vízben még hullámosabb lesz. Henne hajfestést speciálisan garantálva készít

TELEFONSZÁM: AUT. 890-40.

hölgyfodrász
Párisi ucca 5. Főpostáva szemben.

A PÉNZZEL BÉLELT BORITEK.

IRTA:

CSERMELY GYULA

Horgos bácsi, a sűgő, mikor este, előadás előtt elfoglalta helyét a sűgőlyukban, itt egy leragasztott sárga borítékot talált. Nem valami quartalakú üzleti boríték, inkább csak akkora volt, mint egy kisebbszerű névjegy és merített papirosból készült.

A felvonás végén felbontotta a levélkét, mely különben minden címzés híján volt s most lepődött meg csak igazán a sűgő. A borítékban egy vadonatúj papírpénz rejtőzött és a borítékéhoz hasonló anyagból készült citromsárga kartonon géppel írt néhány sor írás. Azt olvasta nagy csodálkozással a sűgő, hogy: Adassék ez a húsz pengő a színház ama nélkülözö tagjának, akinek ma a legnagyobb szüksége van rá.

Gyönyörű húszpengős volt és Horgos bácsi, aki igazán szegénynek mondhatta magát, az első pillanatban breviter zsebre akarta dugni a papírpénzt. Indok: nekem magamnak van erre a legnagyobb szükségem.

De nyomban felébredt benne a becsület- és tisztességtudás. Gondolta magában: hátha mégsem én vagyok az, aki legjobban szorult rá erre a jótékony adományra? Hátha még

szegényebb ember is van a színháznál, mint én vagyok? És jelentést tett az ügyelőnek a furcsa leletről, az ügyelő pedig egy ötgyermekes kóristának adta oda a húsz pengőt és mindenki helyeselte ezt a döntést.

Másnap este — általános csodálkozás — megismétlődött a különös eset. A sűgő megint ugyanolyan kis borítékot talált a székén, de most nem húsz, hanem harminc pengő papírpénz volt benne és ugyanolyan kartonon, mint az előző volt, ugyanolyan géppel írt néhány sor. Adassék ez a harminc pengő s a többi, csupán azt tette még hozzá az ismeretlen, hogy a harminc

akinél szobatóz volt aznap és több toalettdarabja elpusztult.

Harmadik este, az előadás megkezdése előtti már mindenki, aki csak tehette, rövid kutató pillantást vetett a sűgőlyukba, ám hiába. A sűgőlyukban ma nem volt sárga boríték. De ki írja le az általános meglepetést, mikor az első felvonás kezdetén egy segédszínész, akinek az volt az instrukciója, hogy egy szivaros dobozt az egyik asztalról a másikra vigyen, a doboz alatt egy sárga borítékot talált, amilyen az előbbi kettő volt.

Felvonás közben nagy gyűrű vette körül az ügyelőt, akinek átadta volt

Általános morajlás keletkezett

pengőt nem szabad megosztani, hanem a színház egyik tagjának egy summában odaadni.

Megint volt szenzáció a színháznál, most már az előkelőbb tagok is tudomást vettek a különös esetről s az öltözőkben és a társalgóban élénken pertraktálták az eseményt. Közülünk való valaki-e, vagy idegen-e a rejtélyes adakozó?

A harminc pengőt egyébként ez este egy szegény kis kardalosnő kapta,

a borítékot a találó. És általános morajlás: most negyven pengőt tartalmazott a boríték és a mellékelt gépirásos kartonon ugyanaz az utasítás, mint eddig. Adassék ez a negyven pengő s a többi, hozzáfűzve megint a megszorítás, hogy nem szabad megosztani az adományt.

A negyven pengőt ez este egy sorsüldözött segédszínész kapta, akinek délelőtt a villamoson egy zsebtolvaj kihúzta a tárcáját.

— Ejnye — mondta nevetve a kardalosnó, aki előző nap kapta a harmincat, — nem történhetett volna megfordítva a két esemény? Hogy ma lett volna nálam a szobatuž, téged meg tegnap lopott volna meg az a zsebmetész? ! Akkor én kaptam volna ma negyvenet, ami mégis csak több a harmincnál.

— No, felebarátom, ügyelő — hangzottatta egy szegény, de örökké jókedvű színész, — ha holnap este ötven pengős „találat” lesz, akkor...

— ... akkor neked adjam, mi?

— A viláért sem — felelte a színész. — Inkább holnapután, mert holnapután már hatvan lesz.

— Számár vagy — nevette ki egy pályatárs, — hogy lemondasz a holnapi verébről a holnaputáni tűzoknak a kedvéért. És különben is, ki tudja, lesz-e holnap itt boríték ötvennel? Jól tudod a közmondásból, hogy minden csoda hány napig tart... csak háromig.

Ámde meghazudtolódott ez egyszer az a közmondás. Negyednap este megint volt boríték, most egy író-mappába betéve, amit az instrukció szerint ki kellett hogy nyisson egy színész, aki szerepe szerint levelet irt a darabban. És a borítékban egy ropogós ötvenes volt és a kísérő karton sem hiányzott.

Most már az igazgató is tudomást vett a dologról. — Ki lehet az a jótekonnykodó fantóm? — találgatta mindenki a színháznál. — Közülünk nem lehet, mert hát kinek van fölösleges pénze... idegen pedig hogy juthat be a színházba?

— Mindenesetre valaki — vélte a direktor, — aki alaposan ismeri az esti műsoron levő darab minden részletét. Máskülönb, honnan tudta volna tegnap, hogy a szivarosdobozt egyik asztalról a másikra kell vinni és honnan tudta volna ma, hogy az író-mappával lesz dolga a főhősnek?

Az ötven pengőt ez este egy színész kapta, akit árverés fenyegetett. Szinte rá kellett erőszakolni az ötvenest, mert azt mondta, csak négy nap múlva lesz az árverés, inkább holnapig vár, hátha hatvanat kap?

Nos, rá kellett disputálni az ötvenest, de a borítékot és a gépirásos kartont az igazgató vette magához, mert úgy mondta, világosságot kell hogy deríttessen a rejtélyre. És érintkezésbe

lépett a Pinkerton-vállalattal és detektívét kért.

A detektív minden lehetőt megpróbált; keresett ujjlenyomatot a kartonon, nem talált; igyekezett megtudni, kié az írógép, amellyel a rejtélyes úr dolgozott, de csak annyit állapíthatott meg, hogy egy látható írású Remington a gép. Most nagyítóüveggel nézte a betűket s ekkor már talált némi útmutatást a detektív. Legtöbbször a kis a-betű fordult elő a gépirásos szövegben s ennek a betűnek hiányzott a hátul felkunkorodó farka. Kellő utánjárással tehát megtudta, hogy az illető gépet most nemrég egyik előkelő klubnak szállította az írógép-vállalat.

— A rejtélyes jöltező tehát feltétlenül idegen — jelentette az igazgatónak a detektív. — Tagja a megnevezett klubnak.

— De hát hogy jöhet az minden este a színpadra?

— Esetleg nem ő maga jön, de segítője neki egy-egy színész, aki felép a műsoron levő darabban.

Közben estéről-estére megismétlődött a rejtélyes dolog. Az ötven pengős boríték után hatvan pengős következett, majd hetven és nyolcvan pengős is, de a detektív, jóllehet elrejtőzött a színházban és mindenkit vizsgál-szemmel kísért, mégsem ment semmire, akárhogy figyelt.

A nyolcadik estén, még jóval az előadás előtt, azt mondta a rendező egy színésznek: — El ne felejtsd meglőzni ezt a tükröt, de vigyázz, kérlek, hogy el ne törd, így lökd meg. S ahogy meglökte a tükröt, mi esett ki a háta mögül? A jól ismert citromsárga boríték s most kilencven pengő volt benne.

Az előadás kezdetéig még volt idő, nosza megindult hát a kínálgatás, kinek kell a kilencven pengő, kinek kell? Felajánlották ennek is, annak, de mindegyik nevetve azt mondta: majd bolond leszek, ma kilencvenet elvenni, mikor holnap este mindenesetre száz lesz itt. Tehát mit volt mit tenni? előadás utánra halasztotta el a rendező a döntést.

A detektív pedig, aki ez este is figyelt, nyomban az igazgatóhoz fordult, aki véletlenül ott volt, mikor ez történt. — Direktor úr — kezdte, most nyomban leleplezem a tettest. Csak tegye meg, kérem, hogy felsorakoztatja előttem a színháznak minden színpadi munkását.

Az igazgató megtette s mikor együtt voltak a munkások, a detektív kiadta a parancsot: mindenki vesse le a cipőjét s nyomban azután, hogy ez megtörtént, egyik munkáshoz lépett a detektív. — Maga nem munkás, maga idegen és gazdag úr — szólt rá az illetőre, mint egy győztes. — Uraságod az a rejtélyes adakozó.

— Mire alapítja, hogy idegen vagyok és gazdag? — kérdezte mosolyogva a „munkás”.

— Csak nézzen a lábára — volt a válasz. — Olyan harisnya van a lábán, aminek párja legalább is tizenöt pengő. Ilyet pedig igazi munkás nem visel. S most mondja, kérem, igaz-e vagy nem igaz: ön helyezte el itt esténként a pénzzel bélelt borítékokat, nem is hivatásos színpadi munkás ön, hanem a budapesti Dunaklub tagja. Lesz szíves tehát megmagyarázni a miertet?

— Készségesen — nevetett az idegen. — Csak egy fogadásról van szó, mint már sejtheti is. Vagy három héttel ezelőtt a direktor úr ott volt a klubban és beszélgetés közben valaki azt kérdezte tőle: lehetségesnek tartod te azt, hogy egy szűkölködő színész vagy színésznő ne akarjon elfogadni egy tisztességgel felajánlott összeget?

— Lehetetlen, hogy ne fogadja el — szólt a direktor úr. Én egy barátommal a szomszéd asztalnál ültem és nyomban fogadtam vele, hogy be fogom bizonyítani az ellenkezőt. Kétezer pengőbe fogadtunk, de kikötötte a partnerem, hogy száz pengőnél nagyobb nem lehet a kísérleti összeg s én fényesen megnyertem a fogadást, amit az igazgató úr szíves lesz igazolni. A mai kilencvenet egyik sem akarta, mert holnapra mindenki már százat várt. Hogy a fogadás kedvéért beálltam színpadi munkásnak, erre, mint láthatják, szükségem volt.

— S most mi történjék a mai kilencvennel? — kérdezte nevetve az igazgató.

— Megtoldom száztízrel, hogy kétszáz legyen belőle. Ebből százat tessék odaadni a sűgónak, hiszen az ő becsületessége mentette meg a fogadást, hogy nyolc nappal ezelőtt nem dugta zsebre azt a talált pénzt, százat pedig holnap azoknak, akik nem akarták elfogadni a mai kilencvenet. S tessék megmondani nekik, hogy holnapnál tovább ügysem lett volna többboríték, tehát ne fájjon a szíve senkinek sem.

— Készségesen — nevetett az idegen

Amin az egész világ nevet

Szerenesétlenségnél

Intervjú

— Mit óhajt még tudni, szerkesztő úr? Szegény ember voltam, amikor Londonba kerültem, nem volt cipő a lábamon — és most egy millióm van...
— És ki pucolja azt a sokat?

(Punch)

Rötszakállú Frigyes kísérfője

A híres zongoraművész igen büszke volt nemesi előnevére.

— Tudja kérem — mondta egyszer egyik ismerősének, — hogy az én egyik őszám a keresztlesháborúk idején Rötszakállú Frigyeset kísérte?

— Zongorán?

(Sourire)

Udvarlás

— Mi történt itt?

— Egy embert kihúztak a Szajnából. Rettenetes oka volt az öngyilkosságra. Képzelve csak, egy évvel ezelőtt feleségül vett egy özvegyet egy tizennyolc éves leánnyal. Az apja szerelmes lett fia feleségének leányába és elvette feleségül. Ezek a családi viszonyok azután annyira szétrombolták az idegeit, hogy beugrott a Szajnába. De az öngyilkosság nem sikerült. A parton pedig már várja az apja, felesége és a két gyerek.

(La Vie Parisienne)

Furesa hirdetés

Az egyik bécsi bérház kapuján a következő felírás olvasható:

„Ennek a háznak lakói bírói ítélettel arra köteleztettek, hogy költözzenek ki és a lakást a háziúrnak „eredeti állapotban” adják vissza. Eppen ezért sürgősen keressünk háromezer svábbogarat.“

(Simplicissimus)

Hanem...

— Néni, kérem — kopogtat be a kis Max a szomszédba, — a mutti kéri, hogy tessék kölcsönadni a gramofont...

— Mi az, kicsikém, ilyen későn táncolni akartok?

— Azt nem, hanem aludni...

(Ulk)

— Ugyan, hagyjon békében, Herr Schulze. Hiszen hallottam, amikor az előbb az özvegy grófnénak sügta a fülébe: Te vagy az én világom! S most nekem ugyanazt mondja...

— Na és? Hát nem tanulta a földrajzban, hogy az óvilág mellett egy újvilág van?

(Jugend)

Filozófia

— Ez már az élet örök törvénye, hogy mindenki többet kíván, mint ameny-nyit kap.

— Hát nem mindig! Nagyságos asszonynak voltak már például ikrei? (Punch)

Orvosi tanács

— Mondja, doktor, mi lenne jobbat az uram idegeinek: a tenger vagy a hegyek?

— Ha a nagyságos asszony a tenger mellé, kedves férje pedig a hegyek közé megy. (Buen Humor)

A számla kiegyenlítése

A kirándulót Baden mellett rajtakapja a csendőr, amint tilos helyen fürdik. Kiszóltja a vízből és kötelezi őt arra, hogy tíz silling büntetést fizessen. A kiránduló erre felöltözik és egy húszsillinges bankjegyet nyújt át a csendőrnek, aki azonban nem tud vissza adni.

— Nem tudok visszaadni, de mondok én önnek valamit. Ott van egy almafa a tóparton, szakítson le néhány gyümölcsöt a fáról, azt sem szabad, azért is tíz silling hírságot kellene fizetni — akkor aztán kvittek leszünk. (Reigen)

A híres nő

— Szóval a kisasszonyt Mona Lisának hívják? Igazán szép és ismert neve van!
— Azt elhiszem, hogy ismert! Hiszen már öt éve tagja vagyok (London Opinion) a Revüszínháznak.

Modern idők

— Mondja, nagyságos asszony, nem tudja, ki volt az a kis bakfis, akivel én egész éjszaka táncoltam?

— A mamám! (Sourire)

Különbőség

— Csodálatos, a szobafestő az én lakásom kifestésével három hétig bajlódott, míg a tiedet egy hét alatt megcsinálta!

— Ja, barátom, az én házvezetőm negyvenöt éves, míg a tied tizennyolc. (Jugend)

Biztos a dolgában

— Főnök ur, most érkezett a távirat, az ügyvéd írta a mai tárgyalásról, csak ennyi áll benne: Győzött az igazság!

— Azonnal táviratozozon vissza: Fellebbezni! (Ulk)

Miből lesz a Cserebogár?

Köszeghy Teréz, a Városi Színház kiváló énekesnője így mondja el színészi pályafutásának történetét:

— Négyéves voltam, amikor először életemben fölléptem és képzelték: már négyéves koromban is főszerepet játszottam, igaz, hogy gyermekdarabban. A Fővárosi Operettszínházban adták a „Rege a csodaszarvasról” című látványos gyermekdarabot, abban látott „játszani” néhai Baumann Károly, aki megjósolta a szüleimnek, hogy „ebből a gyerekből lesz valami”.

Az otthoniak persze ádáz küzdelmel folytattak velem, hogy Baumannak ne legyen igaza, de hát hiába volt minden, végül mégis csak én győztem és — színésznő lettem. Negyedik polgári iskolai növendék koromban egy iskolai előadás on aztán valóban úgy „föltüntettem”, hogy mindenki szinte terrorizálta a szüleimet, hogy engem színipályára engedjenek.

Éjjel tanultam szorgalmasan

Akkor azonban már a sorsom el volt döntve és pedig az, hogy tanítónő leszek.

Beiratkoztam a tanítónőképzőbe, de persze szívem egész melegevel a Zeneakadémia felé húztam. Végre is raffinált megoldást találtam egyik tanárom jóvoltából, aki maga is azon az állásponton volt, hogy nem szabad elhanyagolnom hangom kiképzését. Mivel a képezdében és a Zeneakadémián is délelőtt vannak a tanítások, ez a tanárom engem az órákról elengedett, hogy elegendi tehessek a zeneakadémiai látogatásoknak.

Én aztán éjjel tanultam szorgalmasan, hogy a jóindulatú tanár úr tantárgyaimból se valljak szegényt.

Igy a tanítónői diplomát is meg tudtam szerezni és elvégeztem a Zeneakadémiát is.

Szerződöttem a Városi Színházhoz könnyen ment. Nem is vártam meg az évrő vizsgát, hanem jóval azelőtt jelentkeztem próbaéneklésre a Városi Színháznál. A próbaéneklés eredménye szerződöttem volt.

Ma is a Városi Színház tagja vagyok. De mint a Városi Színház tagja még ahhoz is időt tudtam magamnak venni, hogy — egy kicsit vendégszerepeljek Prágában, Olaszországban és — Amerikában.

Amerikai kirándulásom külön élménye életemnek. Ott tapasztaltam, hogy milyen egészen más az amerikai mentalitás, az amerikai munka és az amerikai életmód.

Viszont az is igaz, hogy európai ideg-zettel nem lehet azt az iramot bírni. Mégis azt tanácsolom mindenkinek, hogy ha csak teheli, hajózzon át az óceánon... Kell egy művészembernek látni és tapasztalni azt, hogy mi van odaát.

Eddigi rövid pályafutásom alatt két kritikára vagyok büszke. Slezáknak és Saljapinnak a dicséretére. Érdekes, hogy ez a két nagy művész, akik a természet hatalmas termettel áldott meg, eleinte valósággal idegenkedett tőlem, a kistermetű színésznőtől. De az első együttes föllépés után mind a ketten nagyon megszerettek.

Slezák az első föllépés után megölelt és megcsókolt s nagyon melegen gratulált nekem s azt mondta, hogy nekem

csak a termetem kicsi, de a hangom — szerencsére — annál nagyobb.

Suljapin New-Yorkban koncertet adott történetesen éppen akkor, amikor én is ott tartózkodtam. Elmentem a koncertjére. Szünetben fölkeresem a színpadi folyosón. Amikor messziről meglátoit, valósággal futva közeledett felém s a körülállókknak ezt mondta:

— Itt van az én kedves budapesti partnerem. Látják, milyen kicsi, olyan nagy tehetség.

Eddigi pályafutásom — hála Istennek, zavartalan volt . . . remélem ezentúl is az lesz. Szeretném és rabja vagyok a színpadnak, csak annak élek, illetve, bocsánat, nem akarok hüllen lenni az én kedves — teknősbékámhoz, farkaskutyámhoz és angora cicámhoz. Tudniillik nagyon szeretem az állatokat, de amikor Amerikába kellett mennem, ettől a három állattól meg kellett válnom s azok távollétem alatt elszéledtek a nagyvilágba.

Fgyelőre legnagyobb vágyam az volna, hogy ezt a három állatot pótoljam a „háztartásomban” . . .

Eddig jutott elbeszélésemben Kőszeghy Teréz, amikor csengetett a telefon s egy ismerőse tudatta vele, hogy most vette a hírt, mely szerint megnyerte a főváros színészi ösztöndíját . . . Az intervjúnak tehát kellemes csattanója volt.

Suljapin megszóltott

Egy cigaretta és egy jó divatlap

A jó divatlap pedig az, amelyik olvasóinak feltárja a takarékos öltözködés titkát.

A Párisi Divat a külföld legelőkelőbb modellrajzolóival tart fenn összeköttetést és többszáz csodaszép párisi modellt és szebbnél-szebb kézimunkarajzot közöl minden számában, amelynek szabásmintái igen olcsó áron megszerezhetők.

Féláron küldjük Önnek a Párisi Divatot egy héttel a megjelenés után (tisztá, visszamaradt lapokat), hogy megismerje ezt a rendkívül érdekes lapot, még pedig ¼ évre 3 pengő 50 fillér helyett 1 pengő 80 fillérért.

Kérjen egy mutatványszámot, melyet ingyen és bérmentve küldünk. Kiadóhivatala: Budapest, VII. Dohány uccá 12.

Kis anekdoták - nagy minéinkről

Fáncsy Lajos a maga idejében a legjobb Shylock volt a magyar színpadon. De kitűnő volt Tartuffe és Jago szerepében is. Ő volt egy darabig a Nemzeti Színház igazgatósági ügyvivője is. De mint orvos is működött a színháznál, mert tudvalevő, hogy Fáncsy orvosnövendék volt ifjú éveiben.

Egy őszi délután találkozik Fáncsy egy öreg kollégájával:

— Na, hogy megy neked, öregem? — szólítja meg a nagy színész Thália segédpapját.

— Rosszul. Egész nap és egész éjjel köhögök. Gyógyíts meg, Lajoskám, hiszen te orvos voltál valaha.

— Meg is gyógyítlak, öregem. Menj haza s igyál óránként egy nagy pohár budai keserűvizet.

Az öreg színész pár nap múlva megint találkozik a Hatvani uccában Fáncsyval.

— Na, öregem, köhögsz-e még?

A vén aktor búsan felel:

— Köhögni höhögnek, de nem merek.

Idegesen főrmédt a borbélylegényre

Eppen azért, mert Fáncsy Lajos értett az orvostudományhoz is, az orvosi bizonyítványoknak csak kötve hitt. Jaj volt annak, aki az ő igazgatósága idejében meghettedett. Ahelyett, hogy más darabot választott volna, rögtön a beteget látogatta meg. Ott szenteskedő képpel sopánkodott, hogy mily szerencsétlenség a színházra nézve, hogy a kitűzött darab elmarad. Ha a beteg erre nem reagált, akkor megvizsgálta a beteget s némi kételyét bátorkodott kifejezni afölött, hogy a betegség életveszélyes volna.

— De nem léphetek fel... beteg vagyok... csak nem kívánja a halálomat? — nyögte fuvolahangon a szenvedő gili.

Fáncsy ilyenkor felkelt a betegágy mellől, fogta a kalapját s így szólt:

— Valóban igaza van! Az egészség drága, vigyázni kell reá. Maradjon ágyban, majd mással játszatom el a szerepet!

A beteg zavartan sipitózott.

— Mással? Az én szerepemet?

— Ha egyszer kegyed beteg.

— Nem, nem, annak a hölgynek nincs hangja...

— Hátha?

— Nem, nem... az én szerepemet nem adom...

— De ha beteg...

A beteg kiugrott az ágyból.

— Fáncsy úr, ne tegyen tönk... Ha félholtan is, de énekelni fogom a szerepet. Csak azért is énekelek!

És énekelt. És még csak bele sem halt.

Csiky Gergely, ki a papi pályát hagyta ott a drámaírói babérokért, egyszer bement a borbélyhoz. Az újdonsült segéd alaposan összevagdalta borotválás közben. Csiky Gergely idegesen főrmédt a borbélylegényre:

— Keresztény ember maga?

— Még pedig katolikus!

— Szerencsétlen, hát nem ismeri a tíz parancsolatot, melynek második pontja azt parancsolja, hogy: „Ne csinálj magadnak faragott képet!”

Hargitai Tihamér.

A nők bálványa

REGÉNY. IRTA: P. HEAT

FORDITOTTA: FORRÓ DÁL

Tom Gibson, az elkényesztetett színész megúnta a nőket és elhatározta, hogy minden összeköttetést megszakít a szép nemmel. Egy ismeretlen, bájos hölgy azonban konokul üldözi és sikerül autóját az uccán szerencsésen Gibson kocsjának hajtani. Gibson udvariassággal tiltakozik az erőszakos ismerkedés ellen, ám a leány mosolyogva jelenti ki, hogy azért mégis barátok lesznek. Este a színházba viszontlátja Gibson a leányt az első páholyban. Másnap Gibson levelet kap Mr. Overtontól, a híres milliárdostól, amelyben felszólítja őt arra, hogy egyik estélyén lépjen fel. Gibson elfogadja a meghívást. Elmegy az estélyre, ahol kiderül, hogy ismeretlen üldözője nem más, mint Miss Overton, a bankár leánya. Overton Mária bejelenti Gibsonnak, hogy minden vonakodása ellenére huszonegy órán belül meg fogja csókolni. Gibson gúnyosan nevet ezen. Másnap reggel Mária beállít Gibson színházának igazgatójához Romneyhez.

— Mivel szolgálhatok? — kérdezte Romney.

— Üzletről van szó.

— Üzletet csak ismerősökkel szoktam kötni. Kihez van szerencsém?

— Mária Overton vagyok, Charles Overton bankár lánya.

Ez a név csodát művelt. Romney kipirult, arca csupa nyájjasság lett, alig tudott dadogni a nagy meglepettségtől. Nem csoda, hiszen Charles Overton elnöke volt annak a banknak, amely a színházat finanszírozta.

— Kérem, parancsoljon miss Over-

ton. Természetesen mindenben rendelkezésére állok!

— Oh, az egész csekélység. Fel akarok lépni a színházban.

Romneynek leesett az álla. Arcán szörnyű aggodalom ült.

— Miss Overton ön ugrot engem... ez csak tréfa, úgy-e? Hiszen a kedves papája...

— A papának sejtelve sincsen az egésztől.

— A dolog a kettőnk titka marad. És önnek gentlemeni kötelessége, hogy senkinek sem szól róla!

— De hiszen, ha föllép, úgy ez okvetlenül kitudódik! Hogy lehetne ilyesmit titokban tartani?

— Azt csak bízva rám mr. Romney. Nem nagy szerepről van szó. Egyetlen apró kis jelenetről. A revű nyolcadik képe ópiumosbarlangban játszódik. A színpadon misztikus homály. Gibson az alacsony nyugágyon fekszik és ópiumospipát szív. A sarokban egy rongyos kínai szolgálóleány bóbiskol. Az ópium deliriumában Gibson felugrik, magához ragadja a lányt, akit csodálatosszépnek lát, karjába ragadja és csókjaival halmozza el mindaddig, amíg a berohanó primadonna, aki féltékenyen keresi, rá nem talál és ki nem tépi karjaiból a kínai szolgát. Hát ezt a szolgát akarom eljátszani!

Romney izzadni kezdett, zsebkendőjével törülgette kopasz fejét.

— Nagyon félek, hogy ebből baj lesz, miss Overton!

— Ugyan, mitől félsz?
 — A kedves papája...
 — A papa imád engem, minden szélyemet teljesíti és én egész vagyonommal biztosítom önt, hogy semmiféle kellemetlensége nem lesz. Biztosítékul, ha kívánja, leteszek ezer fontot!
 — Oh, kérem, erre nincsen szükségem. De mégis...
 — Értse meg kedves igazgató úr: fogadásról van szó. Valamelyik barátommal fogadtam, hogy föllépek a revűben, annélkül, hogy ezt bárki is észrevenné. A színpadon félhomály van. Egy kicsit még jobban tompítjuk estére a világlítást, az arcom barnára van festve, jelmez van rajtam, kínai paróka... nin-

esen a világon olyan ember, aki rám ismerne! A szerep néma, még csak egy hangot sem kell kiejtenem.
 — Mikor akarja a szerepet próbálni?
 — Minek az? Hiszen láttam a revűt már vagy százszor. A baloldalról jövök be, odaülök az ópiumos asztal mellett heverő vörös vánkosra. Mikor Gibson deliriumában beszélj kezd, riadtan odanézek, annál a szónál, amikor rám mutatva azt kiáltja: „ki vagy?” feingrom és két lépést hátrálok, a kezemet magam elé teszem, mintha védekeznék, azután csak tűröm, hogy a karjaiba ragadjon és csak akkor futok ki a színpadról, mikor a primadonna megérkezésekor elboacsát.

ELADÓ
VILLANYBERENDEZÉS
 Alighasznált 2 darab fekvő elrendezésű 60 PH Schlick-Nicholson Lietzenmayer szabadalmazott
NYERSOLAJMOTOR
 a hozzátartozó Siemens-Schuckert-féle villamosberendezéssel közvetlenül kapcsolva, egy-egy darab egyenáramú melékáramkörű
**dinamógéppel, egy
 accumulatorral
 pótdinamógépesoporttal.**
 A berendezés helyben és üzemben látható:
 Tolnai Nyomdai Műintézet és Kiadóvállalat Rt-nél Budapest, VII. ker., Dohány uca 12 szám

**MODERN
 SZÉPSÉGÁPOLÁS**

Amióta a történelem női ismer,
 azóta ismeretes a nőnek az a főrekvése, hogy testének tökéletességét minél jobban feltüntesse és esetleges fogyatékoságait lehetőleg leplezze. Minden kérdésre ad választ és minden kozmetikai ügyben hasznos útbaigazítást és tanácsot ad ez a két kötetből álló kis kézikönyv.
Méltólözheintlen minden nőnek!
 Mindkét kötet ára bérmentes küldéssel 1 pengő 60 fillér. Megrendelhető a Debőrák kiadóhivatalában, Budapest, VII, Dohány uca 12 sz.

Romney szájtátva bámult.

— Remek! — kiáltotta,

— No látja, nincs ebben semmi nehézség. Azt a kis színésznőt, aki ezt a szerepet alakította, aranykarpereccel kárpótolom a ma esti mellőzésért.

— Csak a ma esti előadásról van szó?

— Természetesen. Eszem ágában sincsen egyébként színésznőnek menni,

— Kár. Azt hiszem, rendkívüli tehetsége lehet. És milyen reklámja lenne ez a színháznak. Természetesen, csak ha kedves papája hozzá járulna!

— No lám! Az előbb még tiltakozott, most pedig már csábítani próbál! De hát erről szó sem lehet. Most pedig

BÉLYEGALBUM

előrajzolt ábrával előrangú segítsége a kezdő gyűjtőknek. Ára 1 pengő, portó 20 fillér. Megrendelhető a

Délibáb kiadóhivatalában,
Budapest, VII. kerület, Dehánny uca 12

menjünk az öltözőbe. Remélem, ilyenkor senki sem jár arra?

— Mit keres ott miss Overton?

— Megpróbáljuk a jelmezt és a maszkírozást. Súlyt helyezek arra, hogy megjelenésem tökéletes illúziót keltsen.

Romney már ugrott is. Csupa buzgalom és igyekezet volt.

— Menjünk itt a hátsó lépcsőn! — indítványozta, egy csigalépcsőre mutatva. — Erre nem járnak a színészek és nem vehetnek észre bennünket.

Az öltözők előtti folyosó sötét és barátságtalan volt. A színházban nem folyt próba, az épület ebben a komor sötétségben, melyet csak itt-ott szakított meg néhány gyöngén világító lámpa, szinte kísérteties volt. A díszletek, kel-

Menjünk itt a hátsó lépcsőn . . .

át a meglepett Gibsonnak. A macska nyakában hatalmas kék szalag volt, azon egy kis levél lógott.

„Miau, miau, jó napot, kis Tomi gazdám, azért jöttem, hogy doromboljak neked és megkedveltessem veled a cicákat! A nevem Mária.”

— Vigyétek el ezt a bestiát, vagy kitekerem a nyakát! — hördült fel Gibson, aki már azt sem tudta, hogy sírjon-e vagy nevéssen bosszúságában.

— Nem kellene a rendőrségnek szólni? — kérdezte óvatosan Graham. — Elvégre valakinek vagy valaminek mégis csak meg kell védeni a komoly férfiakat az ilyen tovakodó szerelemmel szemben?

— Ez a leány a megtestesült ördög, aki egyedüli céljául az én basszantásomat tűzte ki! Mondhatom, teljes sikerrel. De majd ellentámadásba lépek.

Fölvette a telefonkagylót és felhívta Romney igazgatót.

— Maga az, Romney? Itt Gibson. Mondja csak, a jobb elsőszámú páholyt

Ez a leány a megtestesült ördög

lékek fenyegetők és rosszindulatúak voltak, amint mogorván, feketén, lomha tömegekben meredeztek mindenfelé.

— Majd én előremegyek és mutatom az utat! — mondotta Romney és fürgén előresietett. Az öltözők szűk sikátorai-ban haladtak és Mária a félhomályban az ajtókra irt neveket olvasta.

— Tom Gibson! — tűnt hirtelen a szemébe az ismerős név.

A következő pillanatban már be is nyitott az öltözőbe. Csak egy másodpercig tartott az egész. Valami rejtélyes, furcsa és gyors kézmozdulatot tett és már megint kinn volt a folyosón és Romney után loholt, aki az egész jelenetből semmit sem vett észre.

VIII.

Gibson egész délelőttjét bosszús hangulatban töltötte. Hogyne, mikor kora reggel megszólal a telefonja és egy üde női hang üdvözölte:

— Jó reggelt Tomi, egész éjjel magáról álmodtam! Hogy van?

Gibson nyomban megismerte Mária hangját és ez rendkívül felbosszantotta.

Visszaéléseket követnek el!

Néhány hete tapasztaljuk, hogy úgy S. H. S.-ból (Jugoszlávia), valamint Csehszlovákiából és Romániából egyes olvasóink panaszkodnak, hogy a lapot drágábban árulják, mint ahogy mi azt hirdetjük. Sajnos, az ilyen egyes előforduló esetekben nem tudunk védekezni, de figyelmeztetjük és kérjük nb. olvasóinkat, hogy semmi szín alatt ne fizessenek többet a lapért, mint ahogy mi azt feltüntetjük. Még pedig:

S. H. S.-ban :

Tolnai Világlapja 12 dinár
Déliab 6 „

Romániában :

Tolnai Világlapja 40 lei
Déliab 20 „

Csehszlovákiában :

Tolnai Világlapja 6 korona
Déliab 3 „

— Köszönöm, rosszul — válaszolta mérgesen, — mert, úgy látszik, nemcsak az éjszakám volt rossz — mert egyre a tegnapi estére gondoltam — hanem ezután a reggeli köszöntés után a nappalom is el lesz rontva!

— Oh, szegény Tomi, igazán nem akartam felbosszantani! No, majd kárpótolom valami kedvességgel ezért a bosszúságáért!

Már le is tette a kagylót, Gibson kénytelen volt lenyelni a gorombaságot, mellyel válaszolni akart.

— Lehetetlen lerázni ezt a veszedelmes nőt! — fordult panaszosan Grahamhoz. Nekilátott a reggeli torna-gyakorlatoknak és olyan haragosan emelgette a súlyokat és öklözte a boksbábut, mintha láthatatlan ellenségeit püfölné. Végre kifújta egy kissé a mérget és már dél volt, mikor a reggelihez ült. Alig nyelte le az első korty teát, az inasa jött be szélesen vigyorgó ábrázattal.

— Mr. Gibson, idenezzen, mit küldtek!

És egy gyönyörű kékszemű, fehérprémű, kövér angora macskát nyújtott

Mi meguisztuk, mert gyoztuk temporal...

de a Tempo megis jobban birja a tempot

Tempo

bérlük, vagy estéről-estére adják el? Mit mond? Bérlük? Kicsoda? Overton hankár családja? Hát halgasson ide Romney. Néhány nap óta abban a páholyban olyan feltűnően viselkednek a hölgyek, anyyira zavarják a játékomat, hogy egészen ideges lettem. Már nem is tudok a színpadra lépni anélkül, hogy valami botránytól ne félnék. Minden önuralmamra szükségem van, hogy végigjátszhassam a szerepemet. Azt akarom, hogy abban a páholyban ma ne üljön senki!

— De hiszen az teljesen lehetetlen! — hangzott Romney válasza.

— Nem lehetetlen. Mondja, hogy a páholynek megrepedt a fala. Hogy a padlóján veszedelmes repedés támadt és minden pillanatban beszakadhat. Vagy a mennyezet fenyeget bedőléssel. Gyártson hamis mérnöki bizonyítványt. Hivatkozzon rövidzárlatra vagy hazudjon akármit. De a páholy estére üres legyen, különben nem megyek a színpadra! Kérem, ne vitatkozzon. Nagyon ideges vagyok... mit mond? Hogy eddig csak a primadonnák voltak hisztériásak? Hát most a hősszerelmesek is azok lettek! Isten vele!

Leesapta a kagylót és nem is sejtette, milyen savanyú, elképedt ábrázatot vágott Romney, aki most már valami összefüggést szimatolt e telefon és Overton Mária látogatása között. De nem merte végiggondolni a dolgok összefüggését.

— Legjobb, ha a véletlenülre bízok mindent és nem avatkozom az eseményekbe. Nekem sem Overton kisaszszonnyal, sem Gibsonnal nem szabad összevesznem. Majd elintézik ők maguk az ügyeiket! — mormogta magában. — De mindenesetre jó lenne már túl lenni ezen az átkozott estén!

Gibsont Romney személyesen fogadta este a színházban. Olyan édes volt, mint a csurgatott méz.

— Hogy van kedves Tomim? Pompás meglepetésem van a számára! Remek szivarokat kaptam egyenesen Havannából... magának adom őket, tudom milyen szenvedélyes dohányos. Remélem, már nem rosszkedvű? Az idegei rendben vannak?

— Nézze Romney — mondotta gyanakodva Gibson, — maga olyan szokatlanul kedves, hogy félek, túlerőlteti magát. Most még csak az hiányzik, hogy bejelentse fizetésem fölemelését.

— Ha ez a kis színház megbírna nagyobb terhet, boldogan állnék rendelkezésére. De hiszen tudja, hogy így is...

Gibson nevetett.

— No látja, ezek már a régi, ismerős hangok. Most már megint magára ismeretek. De mondja csak, intézkedett, hogy a jobb első páholy üresen maradjon?

— Nem volt rá szükség. Overtonék ma nem jelentkeztek... a titkáromnak azt felelték, telefon érdeklődésére, hogy nem jönnek el!

**Elromlott a rádiója?
Nem ég a villany?
Ceszakadt a csillár?
Előrt a villanykapcsoló?
Egy kis olcsó csillár kéne
a gyermekszobába?**

Száz ilyen apró kérdés merül fel a háztartásban, amelyek mindegyike pár fillérrel megoldható. Lelkiismeretesen és olcsón dolgozom és nagyon kérem, hogyha szükség merül fel, írjon egy levelezőlapot, küldje le a leányt, vagy fáradjon be az üzletembe. Nincs az a csekély munka, mit nagyon szívesen ne vállalnék.

Cinem: Schwarz Károly,

hat. eng. elektrótechnikai vállalat
Budapest, VII, Dohány ucca 10 szám
Telefón: J. 352-37

VADEVEZŐSÖK KÖNYVE

A vízi túristasport hasznos tudnivalóit és szokásait tárgyalja ez a pompás, 128 oldalas kis kézikönyv. — Ne szálljon vízre enélkül, mert ez minden vadevezős kiskatéja. — Ára bérmentve 80 fillér. Megrendelhető a „Déliab” kiadóhivatalában, Budapest, VII. kerület, Dohány ucca 12 szám

Gibson egészen felvidulva ment öltözőjébe. De később, az előadás megkezdése előtt óvatosan a függöny kémlelőlyukához lépett és a nézőtérre nézett. A jobb első páholy csakugyan üres volt.

— No végre! — gondolta elégedetten. — Märy kisasszony kezdi belátni, hogy véltalan minden erőlködése!

Megnyugodva ment vissza öltözőjébe, hogy kifesse az arcát és fölvegye jelmezeit. Mert Gibson a szokások rabja volt. Először pizsamát húzott és sétált néhányszor végig a színpadon. Megnézte, hogy rendben folynak-e a díszletezések és kileselt a nézőtérre. Akkor fogott csak az öltözködéshez. Ezt az előzetes sétát sohasem engedte el. Azt mondta, hogy ilyenkor telíti meg magát azzal a sajtóságos színpadi hangulattal, melyre szüksége van a játéknál. E séták alatt állandóan két titkár és három szolgáló kísérte, akik vigyáztak, hogy senki se férközhessen Gibson közelébe, nehogy fölösleges tolakodásokkal, kérésekkel fölidegesítsék.

Gibson füttyürészve ült asztalkája elé, nagyon jó kedve volt. Szórakozottan nyúlt a püderesdoboz felé, de egyszerre csak torkán akadt a füttyészó, a homlokán megdagadtak az erek, a szeme ki-dülledt.

— Ki járt az öltözőmben? — bömbölte félelmetes hangon, miközben egy papírlapot lobogtatóit a kezében.

Az ordításra Graham, a titkár és Romney rohantak be. A kis görbök és a revü többi szereplői az öltöző előtt a falihoz lapulva várták, hogy mi lesz?

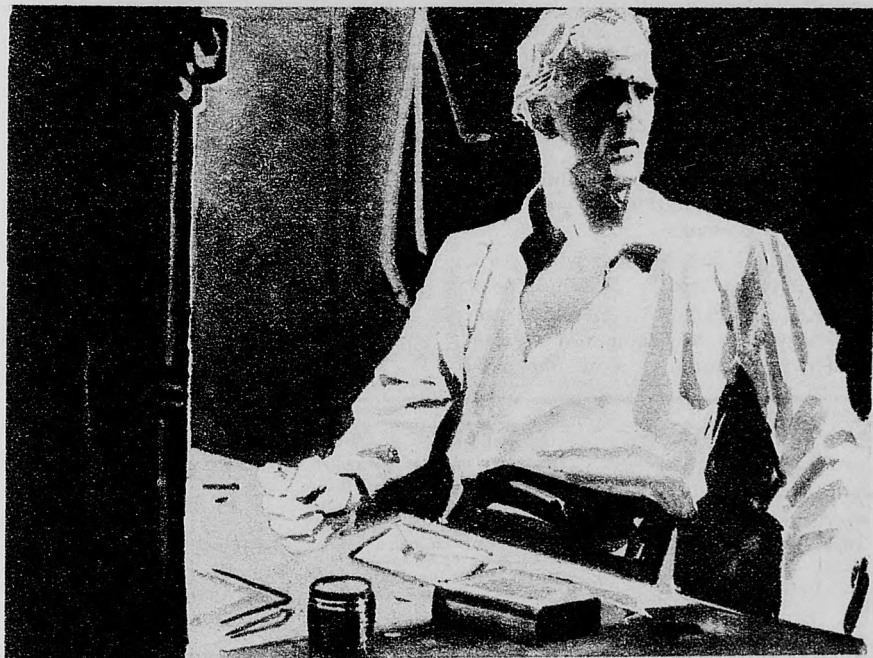
— Ki volt az öltözőmben? — bömbölte még egyszer Gibson, most már egyenesen a titkárhoz intézve kérdését.

— Ki volt Gibson úr öltözőjében? — adta tovább a kérdést a titkár az ügyelőnek.

— Senkil Egy lélek sem! — felelte az sápadtan.

— Senki sem! — visszhangozta a titkár.

— Akkor hát hogyan került ide ez a levél? — kérdezte vésztojósóan Gibson.

Ki járt az öltözőmben? ! . . .

— Miféle levél? — kérdezte az igazgató.

— Miféle levél? — kérdezte a titkár és az ügyelő.

Gibson észbe kapott. Nem, mégsem szabad ezt a botrányt kipattantani. Azért csak annyit mondott: Valami buta liba szerelmeslevelet csempészett az asztalomra. Nem tűröm, hogy az öltözőmben illetéktelen emberek járjanak! Mr. Graham, kérem, adja ide a piramidonsskatulyát. Érzem, hogy fejfájást kapok! Kérem, hagyjanak magamra.

Mikor Gibson magára maradt, maga elé tette a felháborító levelet. Finom, halványkék papíros volt, rajta mindössze néhány sor.

„Drága Tomi! Milyen boldog vagyok! Végre teljesülni fog vágyam. Ma este karjaidban leszek és meg fogsz csókolni.“

Aláírás nem volt a levélen. De hát minek is? Tomi már ismerte ezt az frást. Ott volt a virágok mellett tegnap este, a macska nyakában ma reggel és most itt fekszik az öltözője asztalán. Hát boszorkány ez a nő? Modern szoknyásbandita? Az ilyesmikről sokat hall mostanában az ember. A leányok unalmukban már az ilyen kalandorkodástól sem riadnak vissza. New Yorkban mindennaposak a női brigantik. Rémes! Egészen bizonyos, hogy valami kellemetlen, kiszámíthatatlan, meglepő merénylet készül ellene.

Mr. Graham jött a pohár vízzel és a fejfájás elleni porral.

— Kedves Graham — mondotta egészen bágyadtan az izgalomtól Gibson, — képzelje, megint az a nő üldöz. Itt

járt az öltözőmben. Levelet csempészett az asztalomra. Azzal fenyeget, hogy erőszakot követ el rajtam!

Graham kopasz fején égnek meredt még megmaradt néhány szál haja.

— Teremtő Isten, lehetséges ez?

— Fájdalom, igen, Graham. El kell készülnünk a legrosszabbra. Ez a nő mindenre el van szánva és én, úgy látszik, tehetetlen vagyok vele szemben. Azt írja, hogy még ma este karjaimban fogom tartani és meg fogom csókolni. De mert ez nyilvánvalóan képtelenség, e sorokat csak úgy értelmezhetem, hogy ő fog engem a karjaiban tartani és erőszakkal csókolni!

— El fogja raboltatni mr. Gibsont! — kiáltotta bámulatatos találékonyssággal Graham.

Gibson megdöbbenve nézett titkárára.

— Graham — mondotta, — magának igaza van! Erre nem is gondoltam. Bizonyára előadás után meglesnek, rám támadnak, autójukba hurcolnak és elvisznek valahová. Ki tudja, milyen szörnyű bűvőhelyeik, titokzatos kéjtanyáik vannak az ilyen mindenre elszánt merénylőknek. Gondoskodnunk kell megfelelő védelemről. Telefonáljon néhány megbízható barátomnak a klubba és kérje meg őket, hogy vegyenek revolvert is magukhoz.

— Mr. Gibson — mondotta Graham, akinek, úgy látszik, csodálatos napja volt és éleslátása valósággal tündökölt, — én azt hiszem, hogy ebben az összeküvésben Romney keze is benne van?!

— Megörült Graham?

(Folytatjuk)

Terítés tálalás

A szép tálalás a legegyszerűbb ételt is izletesebbé, gusztusosabbá teszi. Ára bérmentve 1 pengő 20 fillér.

DÁMA ÉS GAVALLÉR

című füzet kimeríti mindazokat a formákat, melyek a társadalmi érintkezésben a jó modornak és biztos fellépésnek elengedhetetlen kellékei. Ára bérmentve 1 pengő 90 fillér.

Ne koplalj, de légy karcsú

A helyes táplálkozás szabályai. Ára bérmentve 1 pengő 90 fillér.

Mind a három füzet megrendelhető :

Délbáb kiadóhivatalában, VII, Dohány ucca 12.

Week-end

Brigitta Helm filmszínésznő a francia Rivierán (Fotó Uta)

Autológia

Hervé Lauwick francia író és autómádro találta ki a huszadik század egyik legmodernebb tudományos szavát, az *Autológiát* és ennek az új tudományágnak mingyárt könyvet is szentelt. Az *autó szíve* a könyv címe és az az érdekesége, hogy

az autót nem technikai, hanem lélektanilag tárgyalja.

Az autó pszichológiája, jobbanmondva: az autó viszonya a tulajdonos és a benne ülők pszichológiájához: ez az autológia tudományának tárgya.

Lauwick egészen érdekes tételtől indul ki. Azt mondja, hogy

mindenki, aki autót vesz, csakis olyan kocsit szerez magának, amely tökéletesen megfelel az ő mentalitásának.

Lehetséges, hogyha valaki kalapot,

ruhát, vagy bútort vásárol, némi találja el pont azt a fajtát, amely az ő lelki állapotának megfelel; autóvásárlásnál azonban ezt a tevékenységet mindig lelki motívumok irányítják. Ha egy ház előtt, ahol valami társadalmi ese-

„Kész” a kocsi

mény zajlik le, öt kocsi áll, egy kis emberismerettel és fantáziával

ki lehet találni, hogy melyik autónak körülbelül milyen ember a tulajdonosa.

Vannak egyesek, akik kizárólag kisautóra születtek, mások viszont csak egy hatülésesben érzik jól magukat. Ismerünk urakat, akik kizárólag a „Cabriolet” típusban tudnak vágatni, másoknak viszont csakis egy „Limousine” felel meg. Eből önként következik az is, hogy

tulajdonképpen sohasem a gyár, a konstruktőr hatá-

Pihenő Révszőlőnél (Fotó dr. Lovas Zoltán)

Kacagj Bajazzo!

A clown megjelenik a porondon...

A közönség kacag

Ugy kacag, hogy könnyes lesz a szeme. A clownnak is. De a clownnak azért, mert szenved.

Kacagj, Bajazzo!

Mert, hölgyek, urak, a bohócnak is van szíve. A bohócot is érik kellemetlenségek az életben. A bohócnak is sokszor fáj az, hogy él. A clownnak is hideg néha a szobája télen és van úgy, hogy a pojáca is korgó gyomorral mondja a vicceket vagy hányja a bukfenceit.

És a közönség nem tudhatja soha, nem láthatja soha, hogy mi van a bemeszelt arc mögött. Nem sajnálhatja a bohócot, mert csak a fintort látja. És kacag.

Kik azok, mit csinálnak, hogyan élnek azok, akiknek tréfáin annyit mulatnak, ha megszólal a zene és ha kigyúl a cirkusz ivlámpája.

Zoli

Kik azok, hogyan jutottak el a porondra, akik nélkül ma már el sem képzeljük a cirkusz porondját, vannak-e terveik, vannak-e vágyaik, vannak-e álmaik, tudnak-e szeretni. Vegyük sorra mind, akik mulattatnak, ülünk le szembe velük, amikor nem lisztes az arcuk és amikor nem flitter csillog a szemükön, hanem ott ég szemükben a fájdalom vagy öröm, ott ég szemükben az Ember...

I. Zoli

Törpe. De azt mondja, bohóc lett volna akkor is, ha nem születik törpének. Vagy színész. De csak a gyerekeknek játszott volna. Imádja a gyerekeket.

Amikor tudatára ébredt annak, hogy a természet más alakkal ruházta fel, mint embertársait, nagyon elkeseredett. Mi lesz vele? Hogyan tudja majd megállni helyét a túlekedésben, ahol még az egészséges alkatú emberek is nehezen törhetnek előre? Kétségbeesik. És egyszer elmegy a cirkuszba. Egy törpét lát, akin kacagnak a gyerekek. Csilingelő gyermekkacaj — Zoli úgy érzi, ez kárpótolni tudná. És elhatározza, hogy bohóc lesz.

Éjszakákon át nem alszik és csak ez a gondolat foglalkoztatja. Odaállni a gyerekek elé és komédiázni. Szinte hallja a gyermekek tapsait.

— Bohóc leszek, bohóc leszek! — mondogatja konokul.

A dolog nem könnyű. A bohócoknak nincsenek szerzőik (ha ma vannak is, régen egyáltalában nem voltak), a bohóc maga írja a számát. És Zoli megírja első számát és dobogó szívvel jelentkezik az egyik kis cirkuszban felvételre. — Sajnáljuk — mondja az igazgató, — egyetlen üres helyünk sincs. — Zoli dühös lesz. Rákiabál az igazgatóra:

— Maga sajnálja? Én jobban sajnálom, mert én akarok bohóc lenni!

A haragja komikus. Az igazgató elneveti magát és leszerződötteti Zolit!

Az volt az első sikere. Megnevetette a cirkusz igazgatóját, ami nem könnyű dolog. A vidámság kúfárjai ritkán tudnak igazán nevetni.

Zolinak sikerült.

De otthon!

A szülei jómódú terménynagykereskedők. Hallani sem akarnak arról, hogy fiuk artista legyen. Erről a pályáról csak rosszat hallottak eddig. El sem tudják képzelni, hogy a bohócok, a kócevdők, a csepürágók becsületes emberek lehetnek. Azt akarják, hogy Zoli a szülői házban maradjon. Hogy kereskedő legyen. Terményeket adjon-vegyen. Hogy lemondjon az álmairól. Szigorúak lesznek hozzá. De Zolival nem bír senki. Megszökik.

Csak egy hónapig dolgozik a kis cirkusznál. A bécsi Alhambra menedzsere meglátja és leszerződte. Zoliból sztár lesz.

A közönség kedvence. A gyermekek imádják, a nagyok mulatnak mókáin. Egyszer feljönnek Bécsbe a szülei. Haragosan jönnek és boldog könnyekbe olvadnak, amikor a Zoli gyerek sikerreit látják. És az édesanyja is tapsol a fiának.

Az a taps, ami életében a legjobban megörvendeztette Zolit.

Az kárpótolta nagyon sok mindenért.

Bécsben nem marad sokáig. A mulató megbukik. Zolinak nincs mit enni. Megpróbál valahol elhelyezkedni. Levelekkel árasztja el a cirkuszokat. A lakását nem tudja kifizetni, portára kell a pénz.

Amsterdamból, a Schumann-cirkusból kap ajánlatot. Utnak indul. Fél a hosszú úttól, de nekivág. Mi történhet? És megérkezik.

Nagy sikerek. Kedvence lesz a holland gyerekeknek. De nem érzi jól magát. Menni akar, szűk neki Macedónia! Excentrikus truppjal akad

ÖNÜGYVÉD

Tanácsadó a mindennapi élet ügyes-bajos dolgaiban. 80 oldal, díszes kötésben. Ára hármentve 1 pengő 10 fillér. Megrendelhető a „Délbáb” kiadóhivatalában, Budapest, VII, Dohány uca 12

össze. Velük megy. És egész Európát bejárják.

Megtanul németül, franciául, angolul.

A háború kitörésekor jön haza. Nem akar dolgozni. Pénze van. Pécssett privatizál. De ajánlatot kap a Beke-tow-cirkusztól. Gondolkozik, elfogadja-e. És nem a pénz, de a cirkusz, a porond, a gyerekek szeretete visszahúzza.

Fellép.

És azóta, tizenöt éve dolgozik minden nyáron a Beketowban. Amikor vége lett a háborúnak, szerződést, téli szerződést vállalt a londoni Olympiában és minden telét Londonban tölti.

Az élete?

Éppen olyan, mint a többi férfié. Vannak örömei és vannak nagy bánatai.

Csak hogy Zoli olyankor is nevetni kénytelen.

Ty.

Zoli civilben

urópát

l, an-

haza.

Pécsett

Beke-

elfo-

irkusz,

viszza-

k min-

mikor

st, téli

mpiá-

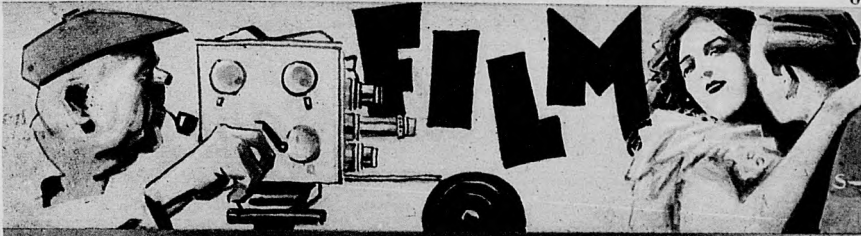
tölti.

férfié.

y bá-

evetni

Ty.

Ivan Mosjoukine ezt a dedikált fényképet küldi a Délbáb olvasóinak

* Se a mértelenséggel! *

— Te már megint meghíztál...
— Én?... Hogy mondhat ilyent! ?
Két kilót fogytam!
— Gyerünk a mérleghez!

És a rendező barátságos arccal, udvarias mozdulattal balekarol a filmszínésznőbe és elindul vele a Stúdió hivatalos mérlegéhez.

Ez az út mindössze száz-százötven lépés, de ezalatt a filmszínésznő sokat veszít határozottságából.

— Lehet, hogy mégsem fogytam...

— Én is így gondolom.

— Az is lehet, hogy egy-két dekát híztam is...

— Persze...

És amikor a mérleghez érnek:

— Fogadni mernek, hogy csak legfeljebb két kilót híztam... két hónap óta...

A mérleg többet mutat. Öt kiló súlyszaporodást.

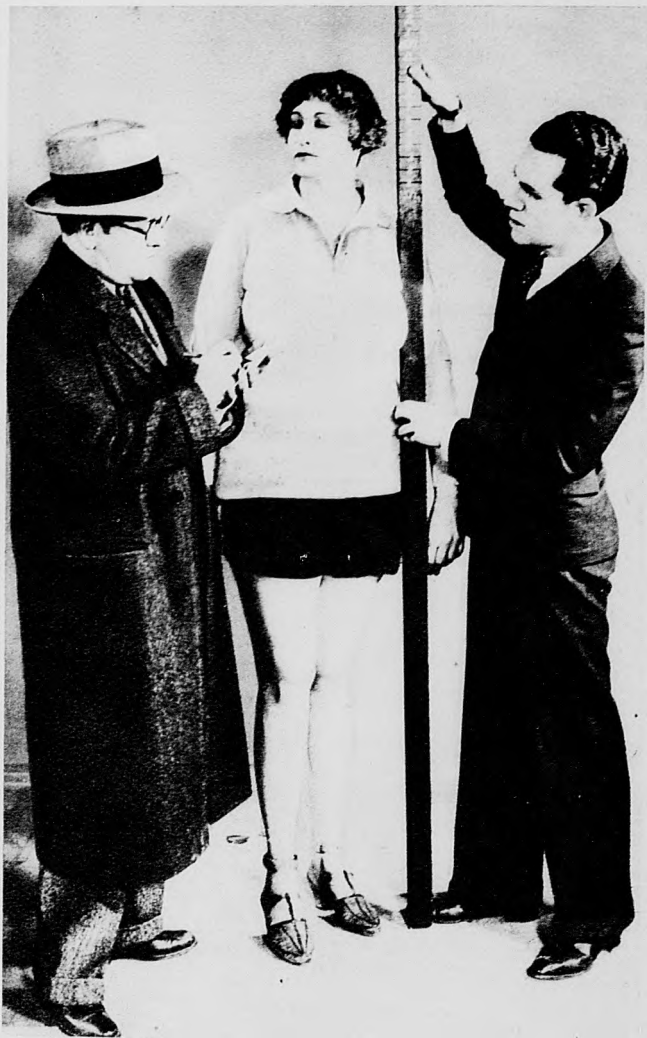
A rendező még most is udvarias:

— Két héten belül le kell fogynod az öt kilót...

És a kis filmszínésznő rémülten fut a szanatóriumba, lemond a tizóráiról és az uzsonáról és minden reggel rémülten áll a mérlegre.

De két hét alatt leadja az öt kilót.

A filmnél nagyon fontos kissé a testsúly. Majdnem mindennél fontosabb. Ma már elképzelhetetlen az a filmszínésznő, akinek szerződéséből ki-

Charlotte Ogdent „lemérik”

felejténék azt a pontot, amely testsúlyának maximumát határozza meg.

És érdekes megfigyelni, hogy a filmgyárak az utóbbi hónapokban már nemcsak kizárólag pehelysúlyú filmszínésznőket szerződtetnek le. Ugy látszik, mintha a kicsit kövérkés filmgörlök jönnének divatba. Ennek talán az az oka, hogy a legutóbbi két esztendő alatt lehetetlenül vékony, sovány nők kerültek a filmhez. A negyven-negyvenöt kilós filmszínésznők nem tartoztak a ritkaságok közé és megfigyelték, hogy ezek a nagyon sovány nők majdnem kivétel nélkül mind igen mérsékelt sikert arattak.

És a szereplők testsúlya állandóan emelkedik. Ha valaki egy kicsit kövér, még lehetnek sikerei.

Még egy érdekes megfigyelést lehet tenni az amerikai filmmel: kevesebb lesz a meztelenség. Igaz, eddig sem voltak túlságosan meztelenek az amerikai filmszínésznők. Egy merészebb szabású estélyi ruha, egy dekoltáltabb és feszebb fürdőruha. Ez volt minden. A fürdőtrikó azonban lassan egészen letűnik a mozivásznonról. Ma már mérsékelt siker aratnak Mack Sennett „bathing girl”-jei is.

A nagy felfedező az utóbbi időben nagyon keveset mártogat... Ez a mártogatás Mack Sennett specialitása volt. Minden filmjében volt három-négy olyan jelenet, amelyben a fürdődresszes görlök a vízbe ugrottak és vizes trikóban jöttek a partra. Ez volt a mártogatás.

Flo legutóbb szintén a meztelenség ellen nyilatkozott. Flo Florence Ziegfeld becéző neve, Ziegfeld pedig revü-görljeiről híres. A Ziegfeld Folie-ban sok görl szerepel. Sok száz. Hogy meztelenek-e?...

Kiszámították, hogy egy-egy Ziegfeld-görlön, amikor a színpadra lép, kilenc dollár értékű „felszerelés” van. Egy pár táncpó pedig nyolc dollárba kerül. Kiszámíthatjuk magunknak, hogy az öreg Ziegfeld mennyi ruhát engedélyezhetett a cipőn kívül...

És Flo, aki Amerikában feltalálta, helyesebben: fel merete találni a meztelenséget, legutóbb azt mondta, hogy ezentúl az ő görljei több ruhában fognak a színpadra lépni.

Azért történnek furcsább dolgok is a filmvilágban. Az egyik amerikai filmgyár legutóbb elhatározta, hogy leszerződtesse egy hat láb (körülbelül 180 cm.) magas filmszínésznőt. Burleszkszerepre. És mivel ma már csak tal-king-burleszkeket csinálnak Hollywoodban, énekesnőt kerestek. Egy hat láb magas énekesnőt.

Nem találtak.

Végre jelentkezett Harlotte Ogden, aki eddig a newyorki Broadway-n lépett fel revükben. Ogden kisasszonyt kítőró örömmel fogadták, annál is inkább, mert minden remény megvolt arra, hogy megüti a hat láb mértéket. Nem ütötte meg. A mérce mellett megállapították, hogy csak öt láb és tíz hüvelyk. És a hiányzó öt centiméter miatt nem akarták leszerződtesíteni.

Charlotte Ogden nagyon megsértődött, hogy ennyire lebecsülték magasságát, csomagolni kezdett és vissza akart utazni New-Yorkba. A filmgyár azonban még idejekorán meggondolta magát és — dacára az öt centiméter hiánynak — szerződést kötött vele.

Attól félték ugyanis, hogy miss Ogden tényleg elutazik. És honnan szereztek volna azután egy hat láb magas énekesnőt?...

Hogy miért fontos a hat láb? Nem is olyan fontos. Talán csak új divatot akarnak csinálni...

A répaevés divatja lejárt. Eddig ugyanis azt mondták, hogy az a filmszínésznő, aki sok répát eszik, feltétlenül megszépül.

A filmszínésznők répa helyett nyers tojást esznek, mert a nyerstojás tisztítja a hangot és mivel ma a hang a legfontosabb a felfevőgép előtt, fel-lendült a hollywoodi tojáskereskedelem. A tojás mellett azonban egyéb hangerősítő varázsszerek is vannak a filmvárosban.

Ilyen hirdetések olvashatók a kaliforniai lapokban:

„Most jöttem vissza Peruból, ahol az indiánoktól egy olyan gyógyszerkészítésének titkát lestem el, amelytől még a legfátyolozottabb hang is kitisztul. Egy üveg ára tizenöt dollár.”

Hogy a perui indiánok varázsszere mennyi idő alatt tisztítja ki a fátyolozott hangot, azt nem mondja meg a hirdetés. Lehet, hogy néhány évtized alatt — biztosan...

Joung Boy.

Tanács a zenei tanácsadóknak

Néhány héttel ezelőtt kérdést intéztünk a Stúdió igazgatójához, Szóts Ernőhöz, hogy nyilatkozzon a magyar rádió téli szezonjáról. Többek között az érdekelt bennünket legjobban, hogy lesz-e a stúdióknak állandó házi zenekara. A válasz nemleges volt és így a jövő szezonban is ugyanaz lesz a helyzet, mint a múltban.

Nagyon sokszor előfordult ugyanis, hogy a behirdetett zenekari hangversenyek helyett hirtelenében összedett gramofonzene hangversenyt kaptunk. Mindez pedig azért történt, mert az Operaház zenészei más irányban voltak elfoglalva.

A stúdió jelenlegi zenekara tehát csak másodrangú dolognak tartja a mikrofon előtti szereplést. Ezt bizonyítja az általuk előadott számok tömege is. Műsoruk a világ valamennyi rádió zenekara közül úgyis az operaházi, a filharmonikus hangversenyek és próbák minden idejüket lefoglalják. Új zeneműveket nem taníthatnak be a rádió számára, mert természetesen nincs fizikai idejük erre a célra. Nézzük ezzel szemben a külföldi adóállomásokat, ahol a legkisebbtől a legnagyobbikig valamennyinek van állandó házi zenekara. A zenekedvelők számára majdnem mindig van valami csemegéjük. Szemelláthatóan minden igyekezetükkel oda hatnak, hogy a rádió hallgatók zenei ízlését kiműveljék és kifinomítsák. Igaz, hogy a külföldi stúdiók vezetősége is segíteni igyekszik őket ebben a munkájuk-

ban. Pályázatokat írnak ki zeneművek írására, vagy pedig egyenesen a rádió számára rendelnek neves zeneszerzőktől hangversenyszámokat. Mindezt sajnos, a mi stúdióknban nélkülözni vagyunk kénytelenek. Annál csodálatosabb ez, miután a stúdióknak külön zenei tanácsadó bizottsága van, amelynek tagjai egytől-egyig komoly, nagyíró és szakképzett zenei emberek. Ezek az urak lapunknak adott régebbi nyilatkozataikban nagyszabású zenei programot jelentettek be. Mindebből azonban eddig semmit sem váltottak be, sőt éppen az ellenkezője történt. Nagyon sokszor előfordult ugyanis, hogy komoly zeneművek a legkomolytalanabb és legművészieltlenebb interpretálásban kerültek színre. Ha a zenei tanácsadó szerv ennyire nem áll a hivatása magaslatán, tisztelettel kérjük, miért kell az előfizetők összekuporgatott fillérjeit ilyen célokra áldozni? Kíváncsiak vagyunk, hogy ezek után mi a zenei tanácsadó munkája?

Mi mindenesetre adunk a stúdióknak egy tanácsot — ingyen. Szervezzék meg a rádió állandó házi zenekarát, amely feltétlen kevesebb pénzbe kerülne a mostani állapotnál. A zenei tanácsadóknak pedig tanácsolja, hogy a jövőben ne tanácsoljanak semmit.

ÖNÜGYVÉD

Tanácsadó a mindennapi élet ügyes-bajos dolgaiban. 80 oldal, díszes kötésben. Ára bérmentve 1 pengő 10 fillér. Megrendelhető a „Délbáb” kiadóhivatalában, Budapest, VII, Dohány uca 12

TOLNAI FRANCIA NYELVTANA

abszolút modern fonetikus alapokon épült és ezzel a módszerrel alkalmas az azoknak a francia nyelv tudásának a megszerzésére, akik nincsenek megáldva különleges nyelvtanuló tehetséggel. Ára bérmentes küldéssel 70 fillér. Megrendelhető a DELIBÁB kiadóhivatalában, Budapest, VII, Dohány uca 12 szám

A vurstli a mikrofón előtt

Mi, akik legszigorúbb bírálói vagyunk a Studiónak és mindennek, ami nem teljes mértékben szolgálja a magyar rádió ügyét, boldogan regisztráljuk, ha a magyar rádióban olyan műsorszámokat fedezhetünk fel, amelyek meglátszik az eredetiség. El kell ismernünk, hogy

újabb látunk már végre haladást a rádióriportok terén.

A csákvári közvetítés után most kedden a Városligetbe vitték ki a mikrofont, ahol a liget és a vurstli minden kedvességét végighallgathattuk odahaza készülékünk előtt.

Először a régi liget élete elevenedett meg olyan tökéletes hűséggel, hogy a televízió nélkül is szinte szemünk elé varázsolódott minden jelenet. Pedig

a közvetítés első része a Studióban folyt le.

Három mikrofon dolgozott egyszerre. Az első számút a ligetben helyezték el és azon a vurstli zaját közvetítették; a másodikat a nagy Studióban szerelték fel, ahol a verklit s a régi liget egyéb rekvizitumait szolgáltatták meg. A beszédet viszont a kis Studióból adták le.

A rádióriport szereplői míg *Fricsay* zenéjét közvetítették autóba ültek és rohantak ki a ligetbe a második részhez.

Hegedüs Tibor és *K. Halász Gyula* vezette a társaságot, akik között ott láthattuk *Dajbukát* Ilonát, *Gombaszögi Ellát*, *Lakatos Ilonkát*, *Lészay Katót*, *Lévay Piroskát*, *Bán Gerdát*, *Bársony Istvánt*, *Boross Gézá*t, *Malány Antalt*, *Teleky Sándort* és *Somlár Zsigmondot*. Többek között betértek a Vadszamárhoz is, amikor hirtelen *Hegedüs* felkiáltott:

Schertz bácsi a céllövő művész. Háta mögött: Bán Gerda, Lévay Piroška és Szász Ilu (Fotó Harsányi)

— Nézzétek csak, ki szamaragol ott legfelül! A Schertz bácsi!

— Lehetetlen — rázta a fejét K. Halász Gyula, — hiszen Schertz beteg volt és most üdül.

— Hát persze, hogy üdül — bölintott helybehagyóan Hegedüs, — de nem odahaza, hanem a Vadszamáron.

Közben Schertz bácsi mítsem sejtve eszállt paripájáról és a suttgó bariont megszegyenítte, szép szavakat normolt egy még zebb asszony fülébe.

— Nagysád — szólt letompított hangon Schertzünk, belyesbítem előbb!

A bozbajnok Balról-jobbra Lévay Piroška, Szász Ila, Kiszely Gyula, Schertz Ede, K. Halász Gyula, Bán Gerda és Hegedüs Tibor (Fotó Harsányi)

bemondásomat,

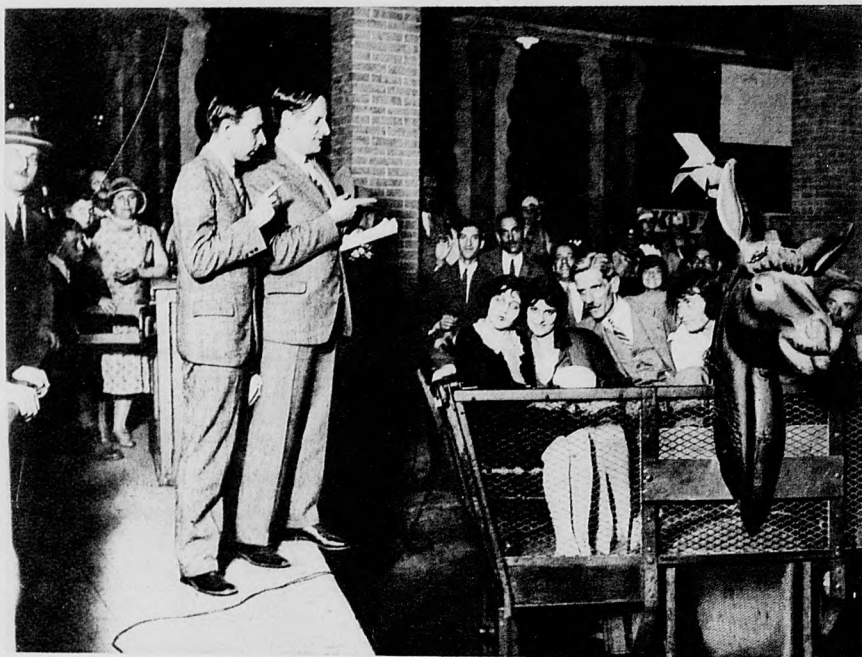
ön nem szép, hanem egyenesen elragadó.

— Na, még mindig kételkedsz — fordult most K. Halász felé diadalmasan Hegedüs Tibor.

— Helyesbit. Hát lehet ez más, mint a Schertz.

Igy derült ki Schertz bácsi magánélete a rádióripport keretében. De itt is egy kis leplezéssel kell szolgálnunk, mert

Schertz bácsi csak a mikrofon előtt csélcsep, de magánéletében a legkedvesebb és a legszolidabb bácsi. Pardon, helyesbítem — hogy baj ne legyen — legényre.

„Haltod!? Helyesbit”. K. Halász Gyula, Hegedüs Tibor. Bán Gerda, Lévay Piroška, Schertz Ede és Szász Ila (Fotó Harsányi)

hely-
fürde-
Stud-
kézs-
mint-
esem-
berli-
pesti-
fel,
a ve-

Az
húsz-
épül,

Me-
ban
film-
Bau-
érde-
is kö-

A
az
hely-
akko-
kat

Ré-
linbe-
okta-
lésre

AZ ANTENNA HIREI

A magyar-nemet vízpoló mérkőzés helyszíni közvetítését adja a Császár-fürdőből augusztus tizennyolcadikán a Studio. A német rádiótársaság áldozatkészségét mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy ezt az érdekes sporteseményt kábel útján továbbítja a berlini studiónak. Erre a célra a pestitől független mikrofont szereltek fel, ahol németül fogják bekonferálni a verseny lefolyását.

Az első romániai adóállomást, amely húsz kilowatt energiával Bukarestben épül, augusztus végén helyezik üzembe.

Mozart-hangverseny lesz Salzburgban augusztus huszonhetedikén a bécsi filmharmónikusok közreműködésével és Baumgartner Félix vezénylésével. Az érdekes eseményt a budapesti Studio is közvetíteni fogja.

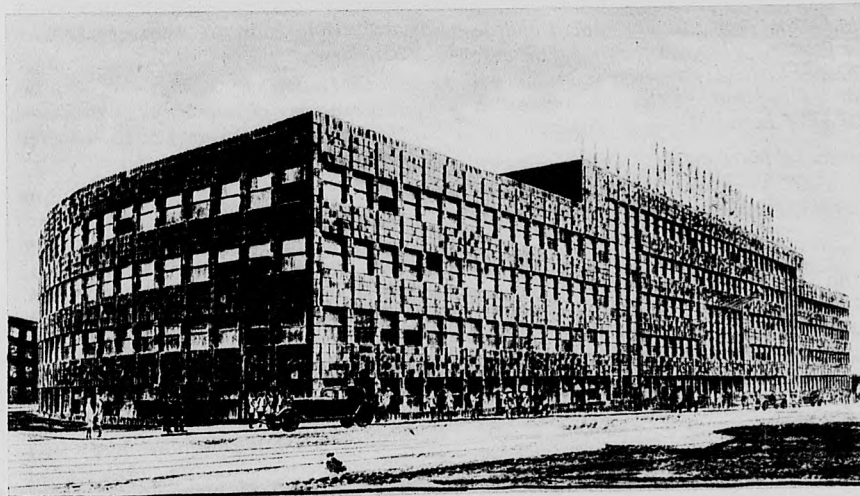
A reléállomásokat — hír szerint — az őszi hágai konferencia átfogja helyezni a magashullámokra. Ugyanakkor pedig a magashullám állomásokat átveszik a középhullámra.

Rádióiskolát nyit Piseator ősszel Berlinben, ahol színészeket és rendezőket oktatnak ki a mikrofon előtti szereplésre.

Két műsort ad ezentúl naponta a berlini Funkstunde. Az egyiket a Berlin-Stettin adóállomáson közvetítik az előfizetőknek, a másikat pedig a Königswusterhausenin, amely eddig jobbra a berlini műsort továbbította hallgatóinak.

Mesedélután...

Az új berlini rádiópalota

A LÁTSZAT CSAL

Vígjáték a vadak életéből. Irta: Carlo Soldevilla. Fordította: Tiszay Andor

Ezen darab előadási joga bármely nyelven kizáróan Dr. Marton Sándor színpadi kiadótól, Budapest, IV, Bécsi ucca 1 szerezhető meg. (Copyright 1929. by Dr. Alexander Marton, Budapest)

SEMÉLYEK:

Rozina: 26 éves. Szegényes, de nem neveltség ruházatban. Csak a legszükségesebb, primitív ruhadarabokba öltözve, lábán rossz papucs, haját fodorító tűk tartják össze.

Oriol: A férje. 35 éves. Kellemes, nyu-

godt férfi. Hosszú szakálla rendellen és kócos. Ingujiban. Knickerbocker nadrágban jár, fején sisakféle.

Edoardo: 33 éves. Mozgékony, kissé öntelt fiatalember, kifogástalan frizúrával. Ingujiban és knickerbockerben.

Szín: Lakatlan sziget. Oldalt fatörzsekből, lombokból és hajóroncsokból összetákolt kunyhó. A tűzhelyen fazék gőzölög. A kunyhónak támasztva pár törött evező, oldalt mentőöv, rajta fölírás: „CALIFORNIA”. Háttérben a tenger. Napsütéses reggel.

Az új katalán sztmű-irodalom egyik legértékesebb alkotása ez a kis szatíra, aminek szellemessége sokszor vetekedik Bernard Shaw stílusával. A fiatal szerző, Soldevilla ebben a darabjában hadat üzen a XX. század hivatalos erkölése és az európai kultúra álszemérmének s maró gúnnyal ostorozza a mai társadalom félszégeit

I. JELENET

Rozina, Edoardo, Oriol

(Amikor a függöny felgördül Edoardo áll a színen. Cölöpöket farag a félig kész kerítéshez. Majd kilépnek a kunyhóból Oriol és Rozina. Fölsegíti urának a sisakot és rendbe szedi ruháját.)

Rozina (Edoardohoz): Lássá milyen ember az uram! Már arra sem emlékszik, hogy ma van hajótörésünk első évfordulója.

Edoardo: Igazán?

Rozina: Sőt a látszat ellenére, valóban ő a világ legszórakozottabb embere. De a mai évforduló ebédjére olyan meglepetést tartogatok, hogy tudom, mindenre emlékezni fog!

Oriol: Meglepetést? (Nevelve.) Oh tudom már én is! Az éjjel háromszor jutott eszembe, hogy ma ebédre babot fogunk enni!...

Rozina (csalódottan): Hogy eltaláltad. (Ezalatt a főzéshez lát, a kunyhóból ki- és bejár. Csak időnként figyel egy-egy pillanatra az alábbi beszélgetésre.)

Oriol (folytatva): Ugyanis megéreztem. Hajótörésünk óta ez az egyetlen gyöngeség, amit magamon észleltem. Az a már szinte szenvedélyes vágy, a babfőzelék után! (Edoardo mosolyára.) Hidd el öregem, ezen a szerény étken kívül a polgári ember létszükségletének semmiféle hiányát nem éreztem e szigeten.

Edoardo (hangosan kacagva): Csodálatos vagy Oriol. Egy közönséges főzelék íze föltámasztotta benned az emberiség kultúráját!

Oriol: Ne ne vess... Nincs ebben semmi rendkívüli és a közért végzett fáradozásaid közül egy sem volt olyan nagyszerű, mint az az egy: hogy egyetlen egy babszeméből az elmúlt év alatt, egész zsákra valózt termeltél. Jegyezd különben föl ezt is a naplóba! Ugy hiszem, hogy ezen esemény ünnepélyessége a hivatalos felolvasást is megkívánja! Nem gondolod, hogy jövő életünkben e szigeten, szükségünk lesz bizonyos liturgikus tradíciókra?

Edoardo : Igazad lehet ! (Szónokolva.)
Mert a liturgia ritusa a jó útra téríti az emberiséget, a munkát, az értelmet ! A liturgikus törvények a vadak számára, a szociális rend kezdetét jelentik. Ugyanis a vallások . . .

Oriol (jókedvűen közbe vág) : Elég öregem, menj és keresd meg a naplót. Te meg, Rozina, hagyd abba egy kissé a főzést, mivel naplónk egyik legfontosabb oldalának felolvasása következik, új életünk egyik legszenzációsabb eseményéről !

Rozina (komikus ál-pátósszal) : Halljuk ! Halljuk ! . . .

Edoardo (kis jegyzőkönyvet hoz, mindnyájan jókedvűen körbe helyezkednek, Edoardo olvasni kezdi) : „Ma 1926 június 3-án, hajótörésünk nyolcadik napján hihetetlen fölfedezést tettünk. Mr. Smith ruháinak egyikében, kinek bőröndjét tegnap halásztuk ki a tengerből, skatulyát találtunk. A skatulyában mentholos pasztillák voltak és a pasztillák között egy babszem — szemmel láthatólag sértetlen állapotban. Arra gondolunk, hogy megkíséreljük a babszemmel, e lakatlan szigeten, a babtermesztést !...”

Oriol (megveregeti Edoardo vállát) : Feljegyzésed nagyon értelmes és ami fő, pontos.

Edoardo (mentegelőzve) : A napló oly kicsi, hogyha részletezni akarnám . . .

Oriol : Csak ne mentegesd magad ! (Közben fölemeli a kunyhó előtt fekvő kapát.) Különbön is olyan a stílused, amilyen öntudatos hajótörötté szokott lenni a regényekben . . .

Edoardo : Hová mész a kapával ? Csak nem bányászni ?

Oriol : De bizony ! Azt hiszem, hatalmas réz-rétegekre bukkantam, amelyek még a rio tintói, sőt még a kubai ereket is felülmúlják !

Edoardo : De sajnós, ezeket mi nem exportálhatjuk !

Oriol : No nézd csak ! Kereskedelmi gondolatok, ebben a milióban . . . (Mindketten nevetnek. Oriol indul.)

Edoardo (utána szól) : Mondd, hogy

Szegedi szakácskönyv

több mint 300 recepttel, díszesen kötve, ára 3 pengő 40 fillér bérmentve. Megrendelhető: a „Délbáb” kiadóhivatalában, Budapest, VII, Dohány ucca 12

Francia nyelvtan

kezdők számára. Ára bérmentve 70 fillér. Megrendelhető: a „Délbáb” kiadóhivatalában, Budapest, VII. ker., Dohány ucca 12

KÉSZITSÜNK RÁDIÓT !

Rádiókönyv

pompás címlappal, 45 ábrával. Ez a kis könyv több mint száz oldalon magyarázza a rádió készítését. Ezt a tanulságos művet dr. Lorenz János európai híru rádiókapacitás írta, olyan érthetően és világosan, hogy a gyermek is el tudja készíteni a rádiót. — Az izléses kötet ára bérmentve 90 fillér. — Megrendelhető a „Délbáb” kiadóhivatalában, Budapest, VII, Dohány ucca 12 szám

Házi cukrászat

160 oldalon sorolja fel a cukrászat receptjeit. Ára kötve 1 pengő 20 fillér bérmentve. Megrendelhető: a „Délbáb” kiadóhivatalában, Budapest, VII, Dohány ucca 12

néznénk ki, akkor mi ügyvédek, ha még ebben is járatlanok volnánk? . . .

II. JELENET

Előbbiek, Oriol nélkül

Rozina (ahogy Oriol elment, kijön a kunyhóból. Körülnéz, Edoardohoz sítmul. Gyöngéden): Ma reggel még nem is szóltál hozzám . . .

Edoardo (átöleli): De most azután olyan forró szavakat suttogok a füledbe, amilyeneket csak akarsz . . .

Rozina: Igen, mindig ilyenkor, mikor főznöm kell. *(Kibontakozik Edoardo karjaiból.)*

Edoardo: És nekem nem kell elkészítenem a kerítést?

Rozina (főzéshez lát): Most hagyj, Edoardo.

Edoardo (kellemenül dolgozik): Ugy látszik Oriol szándéka az, hogy e lakatlan szigetet óceáni paradicsommá alakítsa át. Mindenre képesnek tartom. Csodálatos ember! Gondolj csak arra, hogy azzal a négy vacak szerszámmal meg három ásóval, amiket a hajótörésből mentettünk meg, micsoda problémákat tudott megoldani. Hogy élénk például mi ketten, ha történetesen ő is belefullad a tengerbe?

Rozina: Ugyan ne beszélj ilyen ostobaságokat . . .

Edoardo: Mert én mint ügyvéd, igazán semmire sem vagyok való. Ti mellettetek élösködöm, nem tudok kitalálni semmit, nem tudok jól megcsinálni semmit, nincs egy jó gondolatom . . .

Rozina: Nincs igazad Edoardo. Képzelt hibákkal kínozod magad. Először is senki sem választja életpályájának a hajótörést s így kit jobban, kit kevésbé lehet használni

ebben az új életben. Azt meg, hogy rajtunk élösködöl, igazán nem mondhatod. Mert ki fogta el az első csirkét a szigeten! Te! Ki ültette el az első veteményt? Te! Ki válogatja ki naponként a gyümölcsök javát? Te! Ki vadász ha kell, ki hoz mindennap fél véka kagylót? Te, te, te!!

Edoardo: Igaz, én vagyok a földműves, a vadász, a halász. Ám mi ez mind, férjed leleményességével szemben? Semmi! Nem vagyok más, értelmes napszámosnál!

Rozina (jelentősen): Igazán nem vagy egyéb? Nem vagy semmi más?

Edoardo (odaugrik, átöleli): De — más is vagyok. Az imádód, a bálványozód . . . a mindened . . .

Rozina (kibontakozva): Elég édesem, mert ha elvesztjük most eszünket, bizony fuccs a babfőzeléknek. *(Mindketten visszatérnek a munkához.)*

Edoardo (kis szünet után): Talán jobb is lett volna, ha csak ketten menekültök meg.

Rozina (hirtelen): Nem, nem! Az isten szerelmére, hogy mondhatsz ilyent? Meghaltunk volna az unalomtól!

Edoardo: Ádám és Éva . . .

Rozina (félbeszakítva): Ádám és Éva nem nélkülöztek semmit a paradicsomban, mert nem is ismertek semmit! De nekem, aki annyit mindent megismertem a világból . . . a barátok, a vizitek, a korzó, a flörtök, autó, színház, divatrevük, bálók és estélyek . . . — most mind-mind hiányzanak, és te, te Edoardo, legalább ébren tartod bennem eze-

GÖMBÖSNÉ-GALAMB MARGIT:

Az úriasszony

Ez a tartalmas, rendkívül tanulságos könyv, amely az írás művészetével tárgyalja mindazt, ami az igazi úriasszony alkotó lényege, a magyar irodalomban páratlan sikert ért el. Figyelmébe ajánljuk az „Uriasszony”-t mindazoknak, kik lelki finomságra és úri gondolkodásra törekednek. A mű csinosan van bekötve. Ára bérmentve 1 pengő 90 fillér. Megrendelhető a „Délbáb” kiadóhivatalában, Budapest, VII, Dohány uca 12

A hasbeszélés titka

Írta: RÓNAI VIKTOR

Ára bérmentve 90 fillér. Megrendelhető: a „Délbáb” kiadóhivatalában, Budapest, VII, Dohány uca 12

A

PESTI HIRLAP

UJABB KEDVEZMÉNYE ELŐFIZETŐI SZÁMÁRA

KEDVEZMÉNYES NYARALTATÁS

MIelőTT ELHATÁROZNÁ, HOL TÖLTI A NYARAT,
KÉRJEN FELVILÁGOSÍTÁST A PESTI HIRLAP
UTAZÁSI ÉS FÜRDŐSZTÁLYÁTÓL
(V. KER., VILMOS CSÁSZÁR
ÚT 78, I. EME-
LET)

ket az emlékeket. Néha már arra is gondoltam, hogy jó volna, ha te nem velünk lagnál, hanem egy másik kunyhóban, valamennyire különválva tőlünk. Megérted, hogy miért?

Edoardo : Azt hiszem, nem!

Rozina (kacéran közeledik Edoardohoz) : Ezt azért szeretném, mert akkor vizitelhetnék nálad, meghívhatnánk gyakran vacsorára is és... és némelykor lesurrannék hozzád, ha a férjem nem volna otthon... Így valahogy szebb lenne s úgy tünne föl nekem (*melankoliával*), úgy tünne föl, mintha valamit visszanyernék elveszett életemből...

Edoardo : Milyen nagy gyerek vagy...

Rozina (egészen közel) : Megbántottalak?

Edoardo : Ellenkezőleg: irigyellek. Ha olyan lennék mint te, talán most — boldog volnék... De így...

Rozina : Látod, hogy itt tartunk, figyelmeztetek most valamire. Ne felejtse el, hogy ha olykor engedtem is hevességnek, annak magyarázata, csupán rendkívüli helyzetünk! Barcelonában nem tudnánk meghódítani semmi körülmények között.

Edoardo (hitetlenül mosolyog) : Valóban?

Rozina (túlzott méltósággal) : Ne vond kétségbe szavam, mert megsértedhetsz ezzel!

Edoardo : Valóban, szerelmünknek ezen a szigeten, okvetlen vannak olyan mentőkörülményei, amelyek a városban érvénytelenek volnának. Ezt el kell ismernem. Azonban őszintén megvallva jobb szeretném férjedet Barcelonában megcsalni, mint itt...

(*Szárnycsapások...*)

Rozina (tjedlen kitépi magát Edoardo karjaiból és a kunyhó felé rohan).

Edoardo (bosszúsan körülnéz) : Nem, csak egy vadlúd!

Rozina (megkönnyebbülve) : Azt hittem, hogy a férjem. (*Óvatosan visszatér Edoardohoz.*) Oh így élni, ezzel az örökös rettegéssel. Hogy dobog a szívem. (*Odahúzza Edoardo kezét.*) Érzed?

Edoardo : Szegény kis Rozinám, hidd el sokat gondolkodom, hogyan tudnánk megoldani kényes helyzetünket. Szeretnék mindig megelégedettnek, nyugodtnak látni.

Rozina (hozzásmúl) : Már elmúlt édesem. És mivel helyzetünkön úgyszem változtatunk, tehát ne beszéljünk róla többé. Jó? Mondd, hány óra lehet most Barcelonában?

Edoardo (felnéz) : Itt körülbelül tizenegy óra, tehát Oriol számításai szerint Barcelonában háromnegyed tizenkettő van. Persze éjjel.

Rozina (elmereng) : Most jönnek ki a színházakból. Nappal valószínűleg meleg volt, de most éjszaka már kellemes. A Valenzana asztalai nem sokára el lesznek foglalva mind... és eszik a fagyaltot! A jazz-band szól és hosszú szalmaszálakon szűröcsölik a szörpöket. Az uccán végtelen sor autó... és ha behunyom a szemem, úgy tűnik föl, mintha ott volnék...

Edoardo (komikus komolysággal) : És mi alatt ott volnál, megközelíthetetlen, büszke nő lennél, legalább is velem szemben, mint az előbb mondtad...

Rozina (rajongással) : Oh! Ha most egyszerre ott teremhetnék, olyan boldog, de olyan kimondhatatlan boldog volnék, hogy — talán semmit sem tudnék téled megtagadni...

Edoardo (cinizmussal) : Ilyen rövid ideig tudnak ellent állani csak az asszonyok!...

Rozina (kissé durcásan) : Kissé figyelmesebb lehetnél hozzám. Emlékezel ezelőtt egy évvel, milyen farsangi márnak tűnt föl nekem, mikor először öltöztet föl ezekben a rongyokba?... és emlékszel az utolsó estélyi ruhámra, melyet az Alhambra-színház premiérjén viseltem?

Fürdeni csak
Dr. Morisson
szórtelenítővel
menjen

Edoardo : Akkoriban oly ritkán találkoztunk . . .

Rozina (folytatva) : csupa flitter volt rajta : fekete és ezüstszürke. Magammal hoztam a bőröndömben, hogy San-Franciscóban is ragyogjon rajtam . . . de ilyen a sors. (Sóhajva.) Óh bár csak az én máhaimat halásztuk volna ki, a buta angol babszeme helyett !

Edoardo : Nincs igazad, Rozina. Az angol tudós ruhái sokkal hasznosabbak reánk nézve, mint a te elázott estélyi ruháid. Például az a sisak, amelyet Oriol hord, egyenesen szenzációs ! Uj társadalmi alapunk részére felbecsülhetetlen érték. Oriol avval a sisakkal bármilyen Verne regény főhőse lehetne. És ez a tény roppant fontos jövődö ivadékaink tradíciójának mérlegelésénél . . .

(Szárnycsapások és ha lehet, lúd-gógogás.)

Rozina (ijedten) : De most ő az . . . (Besiet a kunyhóba.)

Edoardo (utána szól) : Ez nem mehet így tovább ! . . . Rozina ! . . . Ez az állandó bizonytalanság . . . nem bírom . . . (A közönség felé.) . . . és ha van bennem még egy kis erkölcsi érzék, úgy találnom kell valami megoldást . . .

III. JELENET

Edoardo és Oriol

Oriol (megizzadva jön. Örömmel) : Barátom ! Szenzációs ! !

Edoardo (átveszi a kapákat és oda-lámasztja a kunyhó falához) : Az eredmény ?

Oriol : Jobb mint gondolod ! Szédületes.

Edoardo (Oriolhoz megy) : Hol máskáltál, hogy tele van a szakállad apró levelekkel ? Várjál csak ! (Előveszi zsebkését és a benne levő ollóval levág egy-két szörccsomót.) Nem is tudom, miért nem borotválkozol, mikor még van egy tucat pengénk.

Oriol : Ej, így is jól érzem magam. Meg aztán nem is tudok borotválkozni.

Edoardo : Az nem tesz semmit ! Megborotvállak én !

Oriol : Igazán nagyon köszönöm . . . de egyenlőre engedelmeddel, nem veszem igénybe szívességedet . . . Mindig tudtam, hogy önfeláldozó barát vagy . . .

Edoardo (közbeváág határozottan) : Nem minden esetben, öregem !

Oriol : Hogy érted ezt ?

Edoardo (kissé felindulva) : Őszintén fogok beszélni . . .

Oriol : Nem értelek ! Mi történt ?

Edoardo : Semmi ! . . . csak — beleszerettem a feleségembe.

Oriol (megtorpanva végigsimítja kezével homlokát, de nem a spanyol férfiak szangvinikus, féltékeny dühével, mint inkább a nyugateurópai kultúrember kellemetlen meglepetésével, ki-nek útjába kerül egy nem várt probléma) : Nem tréfálsz ? ! . . .

Edoardo : Tévedsz barátom. Igaz ! De hogy ezt megérted, ne felejtse el, hogy Rozina az egyetlen nő itt a szigeten és belátható időn belül az is marad . . . Egyedül vagyunk, hárman — látom reggel, délben, este . . . mindig . . . éjjel-nappal együtt dolgozunk, együtt élünk, és . . . megértheted, hogy . . .

Oriol : Igen . . . igen . . . végzetes valami, amiről nem tehetünk. A férfi szexualitása végeredményben nem más mint egy pontos kronométer. Előbb-utóbb berregni kezd.

Fiatalok vagyunk addig, ameddig mi akarjuk.

Meghitt sarokban, kedves csevegés közt emlékeznek az öregek ifjúságukra. Az az ital, amely egész életükön át kísérte őket, itt is mellettük van. Ez a finom, tiszta valódi babkává.

MEINL GYULA R.-T.

Ha időm lett volna az elmúlt év alatt erről gondolkodni, úgy előre látom ezt az eredményt... ezt az összeütközést!

Eloardo: Igen! Az összeütközés lehetősége gyötör engem is! Mit tegyünk? Mit tegyek? Ugorjak fejfel a tengerbe? *(Szünet.)* Megőrjít az a gondolat, hogy szexuális érzékiségem miatt, háromunk között viszály keletkezhetik! Vagy talán jobb lenne, ha megcsálnálak itt az óceán közepén, e lakatlan szigeten?

Oriol *(szenvedve)*: Nem... nem... barátom. Igazán köszönöm bizalmadat. Rettenetes elgondolni is... De értsd meg, ez a probléma nem az én szakmám... nem értek hozzá... ám meg kell oldanunk mégis a kérdést! Azt már most látom, hogy családi jelenetekkel nem érünk semmi célra.

Edoardo *(reménykedve)*: Igazad van. Mi egy új társadalom alapítói vagyunk. Jogunk van, sőt kötelességünk olyan törvényeket alkotnunk, amelyek az egyetemes közrendet a jövőben biztosítják. A jelen esetben például ostobaság volna egy olyan társadalom előítéletei nevében civakodnunk, amely társadalmat aligha látjuk viszont valaha.

Oriol *(habozva)*: Igen ez mind igaz, de mégis...

Edoardo *(nem ergedi beszélni)*: ... te felvilágosodott ember vagy, a huszadik század temperamentumával. Amit most mondok, azt másnak

nem merném ajánlani. Közös együtt élésünkre a jövőben ne helyezzel nagy súlyt. Legjobb lenne, ha napirendre térnél fölötte...

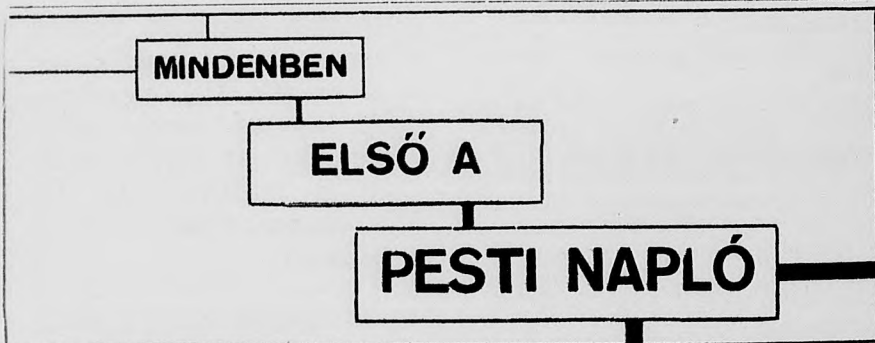
Oriol *(nem bírta tovább)*: Kérlek... Edoardo... ez túlságosan... erős... és... és... más férfi már ezelőtt egy perccel széthasította volna a fejed...

Edoardo *(megfogja karját)*: Elismerem. Igazad van! De mi, itt egészen más helyzetben vagyunk — ne felejtsetd el... Te mint kiváltságos lény át tudod gondolni, hogy elhatározásodtól egy új nép, egy új faj jövője függ!

Oriol *(gyötrődve)*: Óh igen, az agyam fölfogja, megérti ezt... de a szívem, a lelkem...! Akár hogy is akarom, nem bírom, nem bírom megtenni... A belém nevelt társadalmi tradíciók és valláserkölcsei dogmák fölláznak, már e tény pusztja lehetőségére is — mivel amit te ajánlasz, nem más, mint „ménage a trois...”

Edoardo *(közbekiált)*: Nem! Tévedsz öregem. A ménage a trois ocsmány cselekedett, amely a világegyetem társadalmának margóján áll s amelyet csak titokban cselekednek és túrnak meg a huszadik században... Amit én ajánlottam, az tisztességes kombináció és különben sem új dolog. A „Matriarchatus”-nak meg volt a multban is a maga kora és erkölcsi bázisa. Mint minden törvény — ez is meghozta a maga gyümölcsét...

Oriol: Mindezt tudom kérlek, de a

dolog mégis csak erős kissé a mai kor emberének. És azonkívül el ne felejtöd, hogy mégis csak szeretem egy kissé a feleségemet!

Edoardo: De értsd meg, hogy a mat-riarchatus mind ezeken nem változtat. Te a feleségedet ezután is éppen úgy szeretheted, mint ez-előtt. És ígérem neked, hogy én meg igen diszkrét leszek... ez ügyben. Csak egészen alantas, má-sodrangú férj leszek... nem is fogsz észrevenni. Nem akarok mást, mint megnyugtatni lelkiismerete-met és hármunk életét, erkölcsi szempontokból is, szolid és méltó alapokra fektetni.

Oriol (türelmellenül): Határoztam kérlek! Én csak egyetlen dolgot tehetek: idehívom Rozinát. Hatá-rozzon ő. Oldja meg a kérdést. De mondd, nem szóltál neki még effelől semmit?

Edoardo (rövid habozás után): Ne...m nem, még idáig nem... Ugy ér-zem, hogyha megmondjuk ezt neki, nagy tehertől szabadítjuk meg...

Oriol: Rozina!... Rozina!...

IV. JELENET

Edoardo, Oriol, Rozina

Rozina (kilep a konyhából, megmosa-kodva, kiöltözve, fésült hajjal. Vidá-man kérdezi): No mi az? Mit akartok?

Oriol (pillanatnyi szünet után — hatá-rozottan): Röviden azt: Tudd meg, hogy Edoardo szerelmes beléd!

Rozina (pillanatra megáll, majd úgy, mintha meglepődne): Lehetetlen!

Oriol: És Edoardo azt ajánlja, hogy érzéseit, ezenkívül helyzetünket mérlegelve, alkossunk hárman a jövőben egy... hogysis mondjam csak... — Edoardo kérlek, magya-rázd meg te neki. *(Zavarában el-hallgat.)*

Edoardo: Rozina kérem... nagysá-gos asszonyom: azon kell kezde-nem, hogy az emberiség nem min-dig nyugodott a jelenlegi erkölcsi alapokon. Minden kornak meg volt

a maga törvénye, erkölce és intéz-ménye.

Rozina (közbevág): De kedves bará-taim, tulajdonképpen hová akar-tok kilyukadni ezzel a nagyképű szónoklattal?

Oriol (komoran): Ebben az ügyben minden retorika kevés...

Edoardo (folytatva): Nagyságos asszo-nyom... azt akarom megértetni, hogy minden rendkívüli helyzet — rendkívüli szabályokat von maga után! A jelen esetben ketten va-gyunk itt férfiak: Oriol és Én. Azon-kívül egy asszony: Maga! Oriol sze-reti magát. Ez rendben van. De én is szeretem magát. A férje... férje, átérzi a helyzet komolyságát. Tudja azt, hogy azt a társadalmat, amely-től elszakadtunk, valószínűleg nem látjuk viszont többé soha... Megérti új helyzetünket és nem tulajdonítja magát...

Oriol (hangosan fölsóhajt).

Edoardo (megakadva, miután Oriolra nézett): ... legyőzze szívének atavisztikus érzelmeit, felismerte azokat a kötelességeket, melyeket ránk ró az a szerep, hogy akaratun-kon kívül, mindnyájan egy új tár-sadalom alapítóivá lettünk!

Rozina (félbeszakítva): De hiszen ez rettenetes! Én nem ismerek el

feltöréses

fagyástól meg-gyötört lábait azonnal rendbe-hozza egy Szent Rókus lábsós-fürdő. Elegendő, ha egy evőkanál Rókus lábsót fel-old 1 lavór me-leg vízben és ebben a jótékony

oxigénes vízben áztatja lábait vagy 10 percig. Ezen idő múlva lábai valósággal újjászületnek.

Rókus lábsó

kapható

gyógyszertárakban, drogériákban.

Főraktár: Szent Rókus gyógyszertár

Budapest, Rákóczi út 70

semmit! Ha jól sejtem, ez a ker-
telés azt jelenti, hogy ti ketten föl-
osztottatok magatok között az én
személyemet?!... Mint valami lélek
nélküli tárgyat!... De nem... ez
játék...

Edoardo (*félénken, szinte könyörögve*):
Rozina... emlékezzék vissza...
hogy saját maga is...

Rozina (*dühösen*): Igen emlékezem...
éppen azért mert emlékezem...
visszautasítok minden ilyen aljas
ajánlatot... éppen azért, mert
emlékszem még arra, hogy kik va-
gyunk, honnan jöttünk... ezért
borzadok ettől az ajánlattól, me-
lyet ekkora cinizmussal elémtár-
tok! Pfüjj... (*Sírva.*) Micsoda
aljasság! Istenem, micsoda szé-
gyen...

Oriol: Rozinám, én igazán nem akar-
tam, nekem igazán nem volt szán-
dékomban...

Rozina (*folytatva*): ... milyen jól
éreztem magam köztetek. (*Hirtelen
főlegyenesedve.*) De nem, ez nem
történhet meg... és nem is fog
megtörténni soha! Azért, hogy a
világ erre, az elhagyatott sarkára
kerültünk azért még nem leszünk
vadak! (*Oriolhoz sítul, megsimo-
gatja kezét.*) Ugye Oriol, te ezt nem
tudnád megtenni!? Nézz reám...
Ugye nem tudnád... Tudod, hogy
csak a tiéd vagyok, Isten és az
emberek előtt!

Edoardo (*felkiált*): Emberek előtt?
De hiszen itt kívületek az egyetlen
élő ember én vagyok!!

Rozina (*Edoardo szemébe néz*): És
aztán!? E pillanatban maga kép-
viseli számunkra az egész emberi-
séget!

Oriol (*megtörve*): Bocsáss meg Ro-
zina...

Rozina (*aki érzi, hogy ura a helyzetnek,
Oriol felé, álpátosszal*): Meg van
bocsájtva! (*Megöleli Oriolt. Az-
után Edoardóhoz lép.*) És maga jó
madár?... (*Egészen emllette, meg-
fogja Edoardo kezét, erősen a szemé-
be néz.*)... hogy gondolhatott
ilyen szörnyűséget? Maga, aki
idáig mindig a legdiszkrétebb, a

legtisztelőbb, legmegértőbb pajtá-
som volt... Maga, aki a legtöké-
letesebb házibarát. (*Kacéran.*)
Mondja, miért akarta helyzetün-
ket megváltoztatni?

Edoardo: Nem bírom tovább...

Rozina (*súgva*): Sohase essen bará-
tom kétségbe, amikor ezt egy asz-
szony mondja magának... (*A kö-
zönség felé.*) Mennyire túloznak
maguk férfiak! Nem értem, mi-
csoda láz fogja el magukat, hogy
mindig az ár ellen akarnak úszni.
Talán azért, mert forradalmárok?
(*Mosolyog.*) Jöjjön ide, Oriol!
(*Mind a hárman a szin közepén
csoportot alkotnak, Rozina átkarolja
őket.*) Most pedig esküdjetek meg,
hogy erre a témára soha többé
vissza nem tértek!

Oriol: Esküszöm Rozina.

Edoardo (*főlegyenesedik, mint aki el-
határozza magát*): Rendben van,
megesküszöm én is...

Rozina: Így... így... egyszerű...
és azt hiszem, hogyha eltudtunk
így tölteni együtt egy esztendőt,
úgy eltudunk majd tölteni együtt
egy egész életet is. (*Karonfogja
Oriolt, azt előre tolja a kunyhó felé,
míg Edoardonak nyújtja háta mö-
gött a másik kezét. Edoardo mohón
csókolja.*) És ezután a nagy és
fontos probléma megoldása után,
menjünk most ebédelni... Oriol,
hiszen tudod, ma bab van ebédre...
a te kedvenced... Vagy talán
nem is emlékezel már rá?...

Oriol: Az ám! Bab! A mai nap így
mindenképpen jelentős dátum éle-
tünkben.

Rozina (*mielőtt belép a kunyhóba, vissza-
fordul mosolyogva*): Azután maga
meg ne felejtse el erről is megemlé-
kezni a naplóban...

Edoardo (*vidáman*): Ne aggódjon,
Rozina. Nagyon is átérzem a dol-
got! Ezelőtt egy évvel megmen-
tettük a magunk életét — ma pedig
a huszadik század társadalmának
hivatalos erkölcsét!...

Rozina (*csókot int Edoardnak és eltűnik
a kunyhóban.*)

FÜGGÖNY.

Szerkesztői üzenetek

Az olvasók köréből nap-nap után egész tömeg olyan kérdés érkezik, amely válasza szorul. Csak olyan levelekre küldünk választ, amelyekhez mellékelve van egy megcímezett és felbélyegzett levélboríték. A nekünk szóló levelet így tessék megcímezni: a „Déliab” kiadóhivatalának, Budapest, VII, Dohány uca 12. Felvilágosítást kérek.

R. Zoltán. Nem színházi tárgyúak és így legnagyobb sajnálatunkra nincsen módunkban közölni azokat. — **Josephine Baker.** 1. Jelenleg Buenos Airesben van és egy revűben lép fel, mégpedig olyan sikerrel, hogy újabb hat hónapos szerződést kötött. 2. Mi nem ígértük a jelzett színdarab leközlését. — **Portómentes.** Úgyes dolog, de mi csak olyan kabaré-darabokat közlünk, amelyek már valamelyik fővárosi színház műsorába iktatott. Mindenesetre beküldheti valamelyik kabaré-színház igazgatóságához. Nem kell protekció. Ha nekik tetszik, feltétlenül előadják. —

Sz. Lili, Debreceen. P. Sz. címe: Berlin W. 10, Herkules Haus, Herkules Brücke. B. V. United Artists Studio 7200. Santa Monica Blv. Hollywood, California. D. K. Aladár Baross-tér. Az illető szerkesztő címe: Király uca 44. — **Szfn.** A bécsi operában megtalálja a levél. Németül írjon. — **Zombor.** Verse nem jó. Továbbiak küldését mellőzze, mert versekkel időre el vagyunk látva. — **Kislány.** Dzsoen Krevford, Fé Vré, Rákel Torresz, Doroti Sebestien, Filisz Háver, Eszter Relsztn, Anita Pédzs, Lillien Hervé, Cserlsz Rodzsrsz. — **Tera.** Pallay Anna címe: VI, Teréz-körút 24/b. — **Statiszta.** A kórista-élet nem gyöngy élet. Inkább ne jöjjön Pestre. Ezért a tanácsért csak hálás lesz nekünk. — **Jobbágy.** I. M. Múzeum-körút 1/b., M. M. Sziget uca 25. — **Mozlrajongó.** Most nincs szecón, majd ősszel ismételve meg kérdését. Nem. Küldje be valamelyik filmgyárnak. Angol nyelven. — **Piroska.** Ha elfogadott tőle ajándékot, küldje vissza. Előbb tanuljon meg táncolni és csak azután jelentkezzen. —

APRÓHIRDETÉSEK

Apróhirdetési áraink a következők: Minden szó egyszeri beiktatása 10 fillér. Az első és minden vastagon szedett szó duplán számít, a legkisebb hirdetés, mely 10 szóból állhat 1 pengő 10 fillér. A hirdetések díja postabélyegben is beküldhető. Vidéki hirdetőinket kérjük, ha postautalványon küldik a pénzt, a hirdetés szövegét olvashatóan írják az utalványszelvényre. — Jelleg leveleket csak a megfelelő nyugta ellenében adja ki a kiadóhivatal.

HÁZASSÁG

Önhibáján kívül elvált 36 éves, gyermektelen úriasszony férjhez menne 15.000 pengővel, üzlettel jobb tisztviselőhöz. Erdeklődők írjanak „Nárcisz” jellegére a kiadóba.

Intelligens keresztény úriember ismerettségét keresem házasság céljából. Válaszokat „30 éves tanárnő” jelleg alatt a kiadó továbbít.

29 éves jömegjelenésű, jó állásban lévő tisztviselő megnősülne. Leveleket „Az igazi élet” jellegre a kiadóba kér.

Calmes hugomnak 35-40 éves B. listás férjet keresek. Válaszok „Jó elhelyezkedés” jellegére a kiadóba kéretnek.

Gazdatiszt jó állásban, lakás és természetbeni ellátással keresi igazi úriasszony ismerettségét házasság céljából. Hozzáértőzők írjanak „Közel a fővároshoz” jellegére a kiadóba.

Nagykereskedő fia megnősülne. Nem pénz, hanem egy jó megjelenésű, magas, szőke leány ismerettségét keresi házasság céljából. Közvetítők kizárva. Közvetlen hozzátartozók leveleit „Ideális házasság” jellegére a kiadóba kéri.

Középkorú özvegy megismerkedne házasság céljából jobb iparossal, akinek lakása is van. Erdeklődők leveleit „Gyermek-szerető” jelleg alatt a kiadó továbbít.

30 éves mérnök házasság céljából megismerkedne jó családból való úriasszonnyal. Anyagi mellékes. Teljes címmel ellátott levelek „Diplomás” jellegére a kiadóba címzendők.

Kellemes megjelenésű, vidéki 25 éves keresztény úriasszony butor, kelengye és hozománnyal férjhez menne intelligens úriemberhez. Levelek „Igazi élettárs” jellegére a kiadóba kéretnek.

ALKALMAZÁS

Titkári teendőkből jártas úriember ajánlkozik nagyobb üzemekhez. Szíves megkereséseket „minden információt kibír” jellegére a kiadóba kéri.

Dohánytörszédre ajánlkozik Budapestre vagy a környékre megbízható fiatal úriasszony. Válaszokat „Feltétlen megbízható” jelleg alatt a kiadó továbbít.

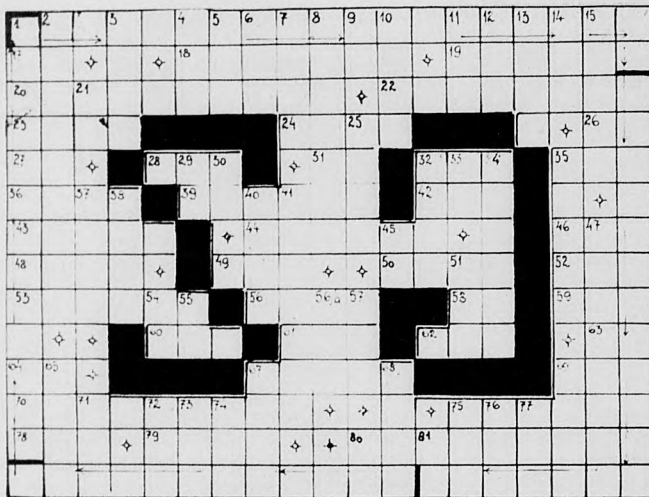
Arábnak keres jömegjelenésű, köztölt-szövött árú szakmához értő eladóhölgyeket. Ajánlkozik írjanak „Szeptember” jellegére a kiadóba.

ADÁS-VÉTEL

Keveset használt motorkerékpárt vennék közvetlen eladótól. Ajánlatok részletes leírással „Indian” jellegére a kiadóba címzendők.

Régl festményeket, márkás porcellánokat privátoktól vennék. Eladók írjanak „Gyűjtő” jellegére a kiadóba.

Kis fejtő * — nagyoknak *

Vízszintes sorok: 1. A nyíl irányában körülhadva a függőleges 2. négy irodalmi művét kapuk. A művek címének vége vastag vonallal van jelölve 17. Kerekszám mássalhangzói 18. Börtön 9. Kis részecske 20. Ezt sokat szót bele műibe a függőleges 2. is 22. Szellemességre mondanak. 23. Hiteget 24. Tisztító eszköz 26. Mássalhangzó fonetikusan és „ugyanabban a hónapban” latin rövidítése 27. Időhatározó 28. Felesége an 31. Görög betű és táviratokon nyitva kézestendőt jelent 32. Tör, rombol 35. Igekötő 36. Fa 39. Ebben az újságban is jelentek meg elbeszélései a függőleges 2-nek 42. A-val régi filmszínész neve 43. Cserkész, levante veri nyáron 44. A függ. 2. egyik írói álneve 46. Hajó része 48. Jó levegő 49. Régi úrmérték 50. Termény 52. Felkiáltás 53. Erre a szóra kidukál a pofon 56. Női név 58. Elragad, elsöpör 59. Fordítva „nap” latinul 60. Német segédige 61. Kutya faj 62. Figyelmeztet 63. „S”-el nem jó az ilyen kalarábé 64. Régi pénz rövidítése 67. Európai folyó 69. Ló teszi 70. „A ... sziget” c. regényét a függ. 2-nek a Borszem Jankó közzölte 75. Nem kedveli a sört 78. Gyümölcs 79. A löverseny látogató és a strandoló sokszor teszi 80. Régente becsülétszó adását jelentette.

Függőleges sorok: 1. Lásd vízszintes 1. 2. Hírneves magyar írók és humoristák vezetőneve 3. Földmunkát végeztet 4. Testrész 5. Ilyen passzió is van 6. Nem dombos 7. Terményt is tesz bele, de malacot is 8. Itt ebédelni is lehet 9. Fordítva int, figyelmeztet, véd 10. Disznó 11. Családfő becézve 12. Ekezzel haszon 13. Csavár 14. Lakat is az 15. „Nagybácsi” németül 21. Személyes névmás 25. Gyakran találkozunk fénykép felvételek alatt a „Délbáb”-ban ezzel a szóval 29. Megszólitás 30. Tagadó szócska 32. Fontos főzőanyag 33. Mindegyik Rómába vezet 34. Nem nyugodt 35. Elmozdít a helyéből 37. Kis részecske 38. Hírneves szobrászunk, de földrajzi meghatározás is 40. Messze van Jeru^zsá-

lemtől 41. Jelenleg ilyen hadseregünk van 45. Fordított játékonny ige 47. A függ. 2. egy egyfelvonásos színdarabjának címe 51. A függ. 2. egy másik írói álneve 54. Sporteszköz 55. Összetett mássalhangzó az „abc” végéről. 56/a Rúgiák 57. Óreg 65. „S”-el a végén székesegyházáról híres 67. A spanyol nemzeti drámairodalom megalapítójának vezetőneve 68. Tó neve 69. Hús mellé adják, de felfújt is készül belőle. 71. Így erzi magát, akinek nincs gondja 72. Politikusi sokszor szögre akasztja 73. Hasznos növény 74. Paripa 75. Pénz helyett adják 76. Középső betűjét duplázva, vágó szerkezé teszi 80. „R”-rel ügyvéd kenyerere 81. Ráday eleje és vége.

31. számunkban közölt keresztrejtvényünk megfejtése. Vízszintes sorok: 1. Cseresnyés rétes 13. Szó 16. Zsába 17. Tódulás 19. Só 20. Itn 21. Rrrr 24. Lebegő fa 26. Élet 27. Kikapósan 29. Teke 31. Viola 33. Fr (t) 34. Krakéler 36. Pártoló 38. Fáraó 39. Etető 40. Is- 41. Tt 42. Agg 43. Pz 44. Les 46. Kótyagos 49. Neni 51. To 52. Szóda 54. Isa 56. (É) get 57. Omnia 59. Ambrosz 61. Ars 62. Vé 63. A bor 65. Termetes 66. Sónkástészta 70. Zc 71. Epsón 72. Te 73. Intéző 76. Vagyon 78. Né 80. Szalmaözeveg 81. Ny 82. Ór.

Függőleges sorok: 2. Szilvágombóc 3. Este ír 4. Rántott csirke 5. Eb 6. Sarkal 7. York 8. St 9. Roló 10. Édes káposzta 11. Tubarózsa 12. Elena 12/a Ság 14. Zsakett 15. Óó 18. Sötéten 20. Rí 22. Rafay 25. Feleség 28. Prága 30. Erődítés 32. Lát 35. Kl 36. Pi 37. Óvoda 46. Kó (r) 47. Tab 49. Gis 50. Nevelőnő 51. Toaszt 53. Za (az) 55. Arm 58. Non 60. Oszt 61. Arany 61/a Serény 64. Sss 67. Apol 68. Tora 68/a Én 69. Teve 73. Így 74. Ton 75. Úz 75/a Óz 77. Ag 79. Ér.

A bűvészet könyve

Különféle bűvészműtávkönyveket tartalmazó könyv 500 ábrával. Ára kötve 5 pengő, pórtó 50 fillér, utánvétellel 40 fillérral drágább. Megrendelhető a „Délbáb” kiadóhivatalában, Budapest, VII, Dohány ucca 12

Amiről mindenki beszél

1. Ki volt Luther Márton felesége és mi volt a foglalkozása?
2. Ki a diftéria és a sertészsész baci-lusainak felfedezője?
3. Hogyan és mikor fejezte be életét Danton György Jakab, a francia forradalom kimagasló alakja?
4. Melyik híres csatát nyerte meg Klapka tábornok 1848 április 6-án?
5. Ki volt az Egyesült Államok első elnöke és mikor választották meg?
6. Ki volt Petrarca szerelme?
7. Ki volt a „lissai hős”?
8. Hol, mikor, milyen körülmények között fejezte be életét a „legnagyobb magyar”?
9. Melyik évben halt meg Mátyás király?
10. Hol, melyik évben halt meg II. Rákóczi Ferenc fejedelem?
11. Hol, melyik évben álnév alatt lépett először színpadra Küry Klára?
12. Melyik évben, melyik fővárosi színházunk mutatta be a „Párizsi kirakat” című darabot?
13. Ki „Heptameron” című novella kötet eredeti szerzője?
14. Melyik évben jött létre a utrechti béke és melyik háború ért ezzel véget?
15. Melyik évben mondott le I. Napoleon végleg a trónról és hova száműzték?

BETŰREJTVÉNYEK

<p>U Leányka $\frac{1}{2}$ R & V &</p>
<p>oldal —h K —r 0000 e & e 00</p>
<p>i D i $\frac{p=t}{e}$ $\frac{p=f}{e}$</p>
<p>os 12 óra ! z &</p>
<p>$\frac{p=f}{s}$ Garda</p>
<p>7 kedd i 3 óra s lt &</p>

BETŰPÓTLÓREJTVÉNYEK

Kezdőbetűk helyesen pótolva és függőlegesen olvasva, három nyári eledel nevét adják.

—él		—er
—ír	—ti	—ug
—rő	—on	—ga
—ét	—du	—om
—ső	—ag	—om
—ár	—ap	—ru
—ép	—gg	—ós
—es	—ok	—az
—lő	—kó	—da
—in	—át	—er
—úg	—rú	—ér
—ra	—ép	—du
—ok	—pa	—ég
—ke		
—om		

A 31. számban közölt rejtvények megfejtése

Amiről mindenki beszél. 1. 1922. 2. 1810. Mária Lujza. 3. Korvin János. 4. gr. Festetics György. 5. Morse Sámuel amerikai technikus. 6. Zóla Emil 1840-ben szül. Párizsban. 7. 47 m. magas. 8. Haynau Bescia (Lombardia) elfoglalásakor 1849-ben az összes nőket és férfiakat megvereti és 6 millió líra sarcot rót ki. 9. Dyk Ernő. 10. 1923. 11. 1922.-ben 10 ember halt meg. 12. Ohnet György szül. Párizsban 1848-ban. 13. A gólyához. 14. Nopier János angol fizikus. 15. Chlandi Ernő német fizikus. 16. Gr. Széchenyi Ödön. 17. Rózsavölgyi Gyula.
 Betűrejtvények. Fürdőkabin. Hullámzó Balaton tetején. Meredek lejtő. Vízisikló. Levente tábor. Kerékpárverseny.
 Betűpótlórejtvények. Férjek vonata. Horgászás. Szunyogcsípés.

Szerelmi levelező és illemtan

A legfontosabb társadalmi illemszabályok népszerű ismertetése és levélminták gyűjteménye az ideális szerelem minden vonatkozásában. 80 oldal, izléses keménykötésben. Ára bérmentve 1 pengő 10 fillér. Megrendelhető a „Déli báb” kiadóhivatalában, Budapest, VII, Dohány uca 12

Előfizetési ár:

$\frac{1}{4}$ évre 3 pengő 50 fillér, $\frac{1}{2}$ évre 7 pengő. Ausztriában példányonként 60 Groschen. Budapest, VII, Dohány uca 12

Szerkeszti: **POGÁNY JÓZSEF**

Kiadótulajdonos: **TOLNAI NYOMDAI MŰ-INTÉZET ÉS KIADÓVÁLLALAT RT**
 Kiadásért és szerkesztésért felel: **PAIZS GÉZA**

Nyomatott Tolnai Nyomdai Műintézet és Kiadóvállalat Rt. mélynyomó-körforgógépein, Budapest, VII, Dohány uca 12 szám

Szerkesztőség és kiadóhivatal telefonszámai: József 423-39 és József 423-50

Délibáb

Ruth Taylor (Foto Paramount)

III.
BU